

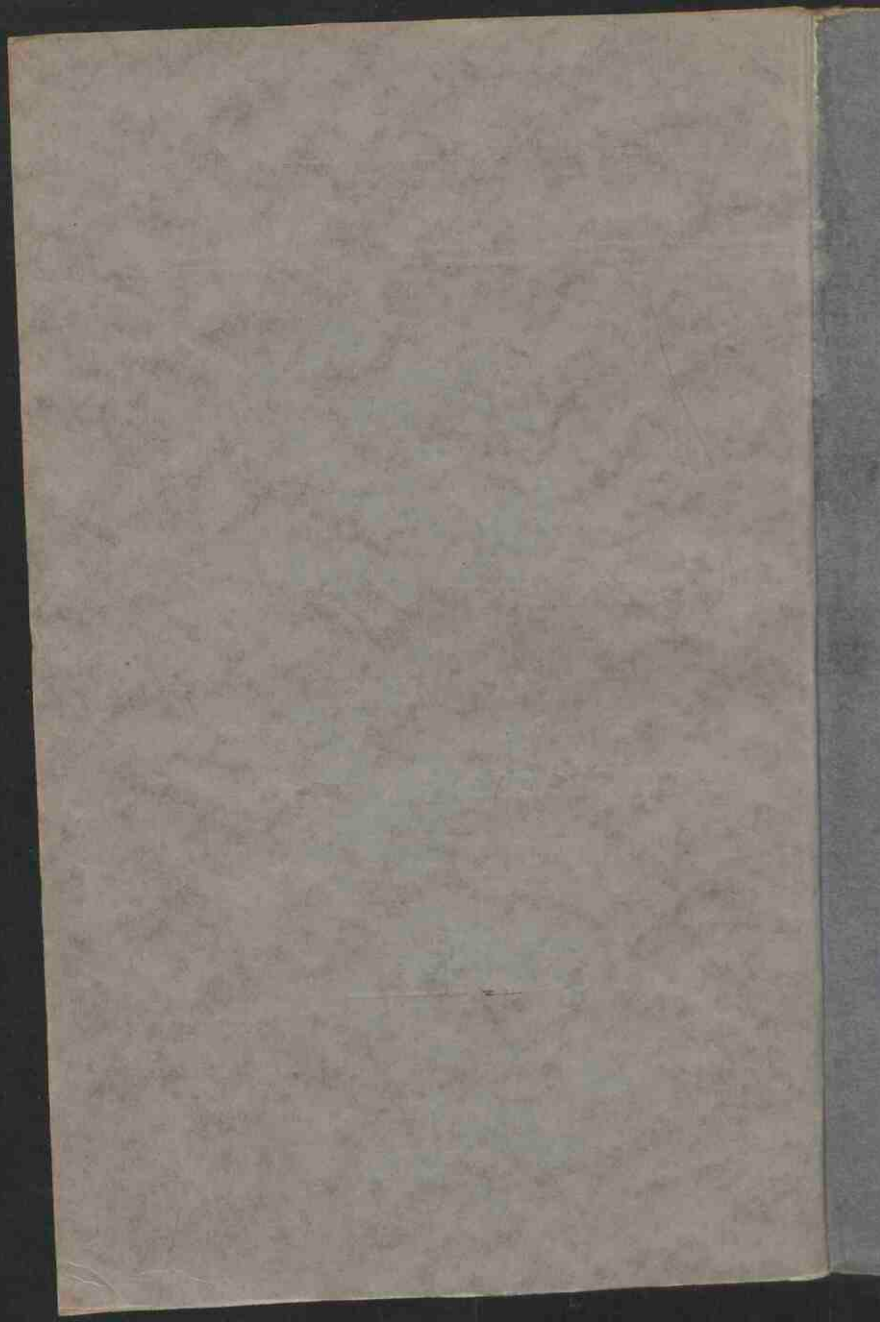
Omasis, of Josef in Egypte : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/368460>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 420

Jte Winkel
N 647a

50

O M A S I S,

OF

JOZEF IN EGIPT E.

JOSEPH IN EGYPT

Q M A S I

O M A S I S,

OF

JOZEF IN EGIPTTE;

TREURSPEL.

NAAR HET FRANSCH

VAN DEN HEER

BAOUR-LORMIAN,

DOOR

M. WESTERMAN.

Te AMSTELDAM, bij
ABRAHAM MARS, 1810.

Met Privilegie.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

O M A S I S

JOSEPH IN EIGHTH

Y A S O S S A

W A S H I N G T O N

W A S H I N G T O N

W A S H I N G T O N

W A S H I N G T O N

W A S H I N G T O N

TOEWIJDING

AAN DE

WEL-EDELE HEEREN

JAN BROUWER, JOACHIMSZ.,

RIDDER DER KONINKLIJKE ORDE VAN UNIE, &c. &c.

PIETER VAN DEN BROEKE,

A D O L F T A C K

EN

THEODORUS JOHANN^s. WEDDIK,

KOM.

K O M M I S S A R I S S E N

V A N D E N

K O N I N K L I J K E N

S C H O U W B U R G.

Geen

T O E W T D I N G.

Geen offer, door de hand der vleijerij ontstoken;

Spreadt hier voor uw gezicht een ijdlén glans ten toon;

ô Neen, de hulde is onbesproken,

U door mijn zangster aangeboón.

Door 't heusch, door 't gul onthaal, door u aan mij ge- (schonken;

Zoo streelend voor een hart in zucht tot eere ontgloeit,

Voelde ik in mijne borst dien eedlen gloed ontvonken;

Die aandrift, die de kunst aan haar beschermers boeit.

Die aandrift is 't die 't mij doet wagen,

Hoe kleen ze ook zijn mooge in waardij,

Mijn lettervrucht aan uw bescherming op te dragen,

Dat zij voor u een blijk der zuiverste achting zij.

T O E W T D I N G.

Het voorbeeld van de deugd, van de onbevleete zeden,

Het edel pronkjuweel dat de oudheid heeft versierd;

In 't trotfche Memphis aanbeden;

En door alle eeuwen grootsch gevierd;

Der volken liefde en lust, den minnelijkften broeder,

Den welbeminden zoon, de vreugd van Israël;

Geduigen van de liefde en zorg van d' Albehoeder,

Weder, in diepe elend, de broederhaat ten spel;

Maar door des hemels gunst verheven;

Onttogen aan de fchande en fmaad,

Zag Frankrijk in 't tafreel van LORMIAN herleven:

En juichte Jozef toe, ten top van eere en staat.

T O E W T D I N G.

Ik, tolk van 't zacht gevoel, waardoor in ieders oogen

De deugd van Omasis in vollen weêrglans blonk;

Ik, door zijn eedlen toon bewogen,

Die zoo aandoenlijk voor mij klonk.

Ik bootste aan d' Amstelsroom, in kunstgewijde kooren,

Die toon schroomvallig na, in eedle drift ontbrand;

Ach, mogt de nagalm ook 't gevoelig hart bekooren:

En waar mijn' arbeid lief aan 't dierbaar vaderland.

Ja, u durf ik hem aanbevelen:

Mijn zangster roept uw bijstand in;

En zoo haar zwakke stem het kiesch gehoor moog' streelen:

Dat ze in uw hoede dan een' enklen lauwer win'.

T O E W T D I N G.

Eenvouwdig, ongetooit en zonder pronkstieraden,

Geleidt zij Omasis tot u met diep ontzag:

Gij zult haar' liefeling niet verfmaden,

Daar hij uw kunstkoor naadren mag.

Verrukt door zijne deugd en minnelijke zeden,

Zal uwe kunstmin hem, op 't koninklijk tooneel,

Met al die heerlijkheid, mer al die pracht, bekleeden;

Die Memphis eens, verrukt, beschikte tot zijn deel:

Zoo wordt in 't hart der kunstnaren,

Door uwe zorg, die drift ontgloeit,

Die in verrukking 't oog op 't edel schoon doet staren;

En aan 't verheven doel 't getroffen zintuig boeit.

T O E W T D I N G.

Ontvang mijn hulde dan: dit zal mijn doel bekroonen.

Hoe wordt mijn hart door 't uur, zoo waard aan mij,
(bekoort,

Dat ik u de achting vrij mag toonen

Wartoe me uw gulle heuschheid spoort!

Gij, die den kunstenaar zijn waarde doet gevoelen;

't Vooroordeel overwint dat hem terneder drukt;

Vuurt ook mijn' ijver aan, en sterkt me in 't stout bedoelen;

En wekt de geestdrift op die mijne ziel verrukt.

Ja, onvermoeid op 't spoor te streven

Dat ons den lauwer winnen doet,

Is al wat ik vermag, om u een blijk te geven.

Der zuivre erkentnis, die mijn boezem voor u voedt.

M. WESTERMAN.

Geen exemplaren zullen voor echt gehouden worden, dan die door den *Secretaris* van den *Koninklyken Schouwburg* onderteekend zyn.

C O P Y E
V A N D E
P R I V I L E G I E.

HET DEPARTEMENTAAL BESTUUR VAN HOLLAND doet te weeten: Alzo ons te kennen is gegeven by Commissarissen van den Stads Schouwburg te Amsterdam:

Der der Supplianten Predeseseieuren, de Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis der Stad Amsterdam, mitsgaders Regenten van den evengemelden Schouwburg, op den 1sten van November, 1787. van Hun Ed. Groot Mog. de Staaten van Holland en Westvriesland, voor den tyd van vyftien achter een volgende jaaren hadden geëbtineerd prolongatie van Octroy, om de Werken, die ten dienste van het Tooneel reeds waren gedrukt, en van tyd tot tyd noch verder in het licht gebragt en ten Tooneele gevoerd zouden worden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, en dewyl de Supplianten de voorsz. Werken, zoo van Treur- als Blyspellen, Kluchten, als anderszins, die reeds gedrukt en ten Tooneele gevoerd waren, of in het toekomende gedrukt en ten Tooneele gevoerd zouden mogen worden, gaarne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, ten einde dezelve, door het nadrukken van anderen, hunnen luister, zoo in Taal als Spelkonst, niet mogten verliezen, en de tyd der Prolongatie van het voorschreven Octroy was geëxpireerd, en de Supplianten het zelve gaarne weder zagen geprolongeed:

Zoo keerden de Supplianten zich tot deeze Vergadering, eerbiediglyk verzoekende, dat het ons behaagen mogte, de Supplianten nog voor den tyd van vyftien eerstkomende jaaren, te Octroyeeren, om, geduurende dien tyd, voorsz. Werken alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, met verbod aan allen en een iegelyk, om de voorsz. Werken in het geheel of ten deele te drukken, te doen drukken, te verhandelen of te verkoopen, ofte elders nagedrukt binnen deeze Lande te brengen, uit te geeven ofte te verhandelen, op de verbeurte van alle dezelve, en zodanige boete tegen de Overtreeders, als deeze Vergadering naar haare wysheid zoude gelieven te statuereen, en hier van te verleenen nader Octroy in forma.

ZOO IS 'T, dat wy de zaake en het verzoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wezende ten verzoeken van de Supplianten, uit onze rechte Weetenschap, byzondere Magt en Authoriteit, dezelve Supplianten geconsenteerd, geacordeerd en geoctroyeerd hebben, consenteeren, accordeeren en octroyeeren hunlieden by deezen, dat zy, geduurende den tyd van vyftien eerst achtereenvolgende jaaren, de voorsz. Werken, in diervoe-

gen

gen als zulks by de Supplianten is verzocht en hier voren uitgedrukt staat, binnen den voorsz. Lande van Holland alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeeven ende verkoopen, verbiedende daarom alle ende een iegelyken, de voorsz. Werken in het geheel of ten deele te drukken, naar te drukken, te doen naar drukken of te verkoopen, ofte elders nagedrukt binnen denzelven Lande van Holland te brengen, uit te geeven of te verkoopen, op verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkochte Exemplaren, ende een boete van drie duizend Guldens daar en boven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor de Armen der plaatse, waar het Casus voorvallen zal, ende het resteerende derde part voor de Supplianten, ende dit telkens zoo menigmaal als dezelve zullen worden achterhaald: alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met deezen Onzen Octroye alleen willende gratificeeren, tot verhoeding van hunne schade, door het nadrukken van de voorsz. Werken, daardoor in geen den deele verstaan, den innehouden van dien te autoriseeren ofte te advoueren, veel min dezelve, onder onze protectie en bescherminge, eenig meerder credit, aanzien, of reputatie te geeven, neen, maar de Supplianten in cas daarinne iets onbehoorlyks zoude influëren, alle het zelve tot hunnen laste zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expresselyk begeerende, dat, byaldien zy dezen onzen Octroye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daarvan geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, neen, maar gehouden weezen, hetzelve Octroy in 't geheel, en zonedr eenige omisfie, daar voor te drukken, of te doen drukken, en dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorsz. Werken, op groot papier, gebonden en wel geconditioneerd, te brengen in de Bibliotheek van de Universiteit te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, nadat zy Supplianten de voorsz. Werken zullen hebben beginnen uit te geeven, op een boete van zes honderd gulden, na expiratie der voorsz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren, ten behoeve van de Nederduitsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten wonen, en voorts op poene van met 'er daad versteeken te zyn van het effect van deezen Octroye; dat ook de Supplianten, schoon by het ingaan van dit Octroye een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorsz. Onze Bibliotheek, by zoo verre zy geduurende den tyd van die Octroy dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observatien, Noten, Vermeerderingen, Veranderingen, Correctien, of anders, hoe genaamd, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom andere Exemplaren van dezelve Werken, geconditioneerd als voren te brengen in de voorsz. Bibliotheek, binnen denzelfden tyd, en op de boeten en poenaliteit als voorschreven.

En ten einde de Supplianten deezen Onzen Consente en Octroye mogen genieten als naar behooren, lasten wy allen ende

eenen iegelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van deezen doen laaten ende geuoogen, rustelyk, vredelyk en volkomentlyk genieten ende gebruiken, ccs. seerende alle belet ter contrarie.

Gegeeven in den Haage, onder Onzen grooten Zegele hier aan doen hangen, op den negenden van November, in 't jaar Onzes Heeren ende Zaligmakers, duizend agt honderd en twee.

Het Departementaal Bestuur van Holland,

S. P. VAN SWINDEN, vt.

Ter Ordonnantie van 't zelve,

J. H. MOLLERUS.

Lager stond,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Octroy, ter hand gesteld by Extract Authentique; de Resolutien van de Staaten van Holland, van den 28. Juny, 1715. en 30. April 1728. ten einde om zich daar naar te reguleeren.

COMMISSARISSEN VAN DEN
KONINKLYKEN SCHOUWBURG, hebben
in hunne voorz. qualiteit, het Recht der bovenstaande
Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen druk, van
OMASIS, OF JOZEF IN EGIJPTE, *Treurspel*;
vergund aan ABRAHAM MARS.

Amsterdam, den 27. Maart, 1810.

P E R.

P E R S O N E N.

JOZEF, *(onder den naam van OMASIS) eerste minister van Farao.*

RAMNES, *prins van koninglijken bloede.*

ALMAÏS, *zuster van Ramnes; verlooft aan Jozef.*

AZAËL, *vertrouwing van Jozef.*

FANOR, *bloedverwant van Ramnes.*

ZAMÉ, *vertrouwde van Almaïs.*

JAKOB.

SIMÉON,

BENJAMIN,

ISSACHAR,

NEPHTHALIA,

DE OVERIGEN KINDEREN
VAN JAKOB,

VOLK,

WACHTEN,

kinderen van Jakob.

zwijgende.

O M A S I S,

O F

JOZEF IN EGIPT E;

T R E U R S P E L.

E E R S T E B E D R I J F.

E E R S T E T O O N E E L.

OMASIS, AZAËL.

AZAËL.

W elk een verkropt verdriet, tot nu voor mij verborgen,
Heeft, daar het blozend licht der pas ontloken morgen
Nauw dit paleis, waarin nog alles rust, bestraalt,
Zoo ver van Azaël, mijnheer, uw schreên bepaalt?
Dit rijk, dat door Gods toorn zich smartlijk voelt kastijden,
Verwerft alleen door u een troost in 't schriklijk lijden:
Gij werdt door Farao met de oppermagt bekleedt:
't Buigt alles voor uw wet. Een hemel, al te wreed,
Ontbindt de geefel der verwoesting in deze oorden;
En heeft de onvruchtbaarheid geboeid aan deze boorden.
Uw zorg stort over 't oogst, den hongernood ten buit,
't Geschenk der vruchtbaarheid in volle stroomen uit.
Ja, hondert volken zien we, om hunne ramp te heelen,

A

Om

Om strijd in d' overvloed van onze schuuren deelen.
 Al de ongelukkigen zijn hier om hulp gespoed;
 Egipte is 't vruchtbaar veld dat de aarde liefdrijk voedt.
 De aanminnige Almaïs deed u in liefde ontbranden:
 Zij wordt aan u verknocht door hooggewijde banden;
 En nog ontwringen zich de tranen aan uw oog:
 Wat of uw leven, zoo vol roem, verbittern moog'!
 Slechts Ramnes, die de spijt in 't wrokkend hart voelt knagen,
 Wil d'onverdoofbren glans bezwalken van uw dagen.
 Durft hij ligt in 't geheim iets onderstaan, mijnheer?

O M A S I S.

Met weêrzin sla ik 't oog slechts op zijn slagen neêr.
 Vergramt om 's konings gunst, die mij omkleedt met luister,
 Schuilt hij tot mijn bederf lafhartig in het duister:
 Indien hij tegen mij nochtans de wapens wendt;
 En, doof voor mijne stem, mijn rechten schaamtloos schendt,
 Dan zal mijn straffende arm d'oproereling doen beven,
 Handhavende de magt mij door God zelf gegeven.
 Maar eedler zorg doet thans mijn hart met aandrifft slaan.
 De ontroering van 't geluk doet me onuitspreeklijk aan.
 't Aanhoudende gebed mogt thans gehoor erlangen;
 Mijn' dierbren vader zal ik hier in de armen prangen;
 Die grijsaard, Jakob, die zijn schreden herwaards richt,
 Door mijne liefde ontboôn, dank ik het levenslicht.
 Zijn eerbiedwaarde naam kwam u gewis ter ooren.

A Z A Ë L.

Hoe! gij zijn zoon? en slaaf?...

OMASIS.

'k Zal alles u doen hooren.

'k Hield, in dit vreemd gewest in ketenen gekneld,
Bij ieder hartsgeheim vertrouwlijk u gemeld,
Mijn naam en vaderland altoos voor u verholen.
Verneem wat razernij, in 't wrokkend hart verscholen,
Mijn broedren heeft vervoert: waardoor den dierbren schoot
Van 't vaderlijke huis de stille vrede ontvlood.
Hun' blinden haat ten prooi, moest ik vergeefs verwachten
Dat mijne tedre stem hun woede zou verzachten.
Mijn broedren klonken zelf, verstokt voor mijn geweën,
De pijnigende boei om mijne tengre leën.
Ik mogt slechts op mijn jeugd, mijn liefde en tranen hopen...
Die wreedaarts dorsten mij, een weerloos kind, verkoopen.
'k Werd naar Egijpteland door een' barbaar geleid,
Gekromd in 't prangend juk der lage dienstbaarheid.
Mijn moed nogthans, nooit door de wanhoop neêrgeflagen,
Deed me in de grootste ramp mijn lot geduldig dragen.
Toen had een rare droom, door 's hemels wil beschikt,
Het hart van Farao bekommert en verschrikt;
Onzeker welk een lot in 't voorspook schein beschoren
Verlangde hij den wil van d' Almagt na te sporen.
Door geen der wijzen, op zijn' wil bij een vergaart,
Was voor zijn' troon 't geheim diens duistren droomsverklaart.
Hun doorzicht werd beperkt door 't hoofd der oppermagten;
En 't Godlijk raadsbesluit ontslipte aan hun gedachten.
Nog zweeft u voor den geest dien tijd zoo jammervol

Toen 'k ; aan den boord des Nijls , in 't aaklig kerkerhol ,
Een' droeven rampgenoot zijn droomen openbaarde ,
(Waar't ijdle schrik geweest , wathem mijn mond verklaarde!)
Maar de uitspraak die ik deed diende aan het hoogst gebod :
En 't bloed van Nabal stroomde op 't aaklig straffchavot.
't Gerucht van mijn , helaas ! te wel vervulde , spelling
Drong door tot dit paleis , bewoond door sombre kwelling ;
De koning zocht den rouw te weeren van zijn kroon ;
En op zijn hoog bevel verscheen ik vóór zijn' troon.
Door 's hemels gunst verlicht , dorst ik den vorst verklaren ,
Dat , na een' overvloed van zeven vruchtbre jaren ,
Het aardrijk zeven jaar in magtelozen rouw ,
Verdord en uitgedroogt , onvruchtbaar kwijnen zou.
Hij gaf mijn raad gehoor en 't was op zijn begeeren
Dat ik des hemels toorn zocht van dit rijk te weeren.
Mijn zorg , voorziende in 't wee , vergaarde in aller ijd
Den schat des rijpen oogst die golfde langs den Nijl.
En sinds de hemelwraak haar schrikkelijke roede
Den nabuur voelen doet met fonkelende woede ,
Heb ik hier volk bij volk , door hongernood bezwaart ,
Verkwikt met d' overvloed , door onze zorg vergaard.
'k Zie allen zich om strijd in onze muuren dringen.
Onlangs hoorde ik 't gesmeek van droeve vreemdelingen.
Zij booden mij , verbleekt , bezwijkende in den nood ,
Het goud waarop hun oog een' vloed van tranen goot ;
'k Zag , ondanks 't afzijn zelfs van vijftien bange jaren ,
En hun langduurig wee , dat zij mijn broedren waren.

AZAËL.

O Hemel!

OMASIS.

Mijne smart, mijn ballingschap, hun list,
't Werd alles door hun' blik uit mijne ziel gewischt:
Vergetende den rang, wiens trotsche schitteringen
Zelfs dit hoogmoedig hof tot diep ontzag kan dringen,
Heb ik hen beurt om beurt aan 't hart geprangt; maar, ach!
't Was of de hemel dit gevoel met weêrzin zag;
Ik moest op zijn bevel de tedere ontroering smoooren;
Ik vroeg hen naar het oord waarin zij zijn geboren;
Of zij der oudren erf bewoonden met elkaar;
En of hun' vader nog het daglicht werd gewaar;
Die grijsaard, 't voorbeeld van de Aartsvaderlijke zeden,
Hoorde ik dat, door den last des ouderdoms bestreden,
In 't herderlijk verblijf zijn dagen sleet met smart.
Ach, vriend! dit was te veel voor mijn verbrijzeld hart!
'k Gebood dat Jakob zelf, omringt van al zijn zoonen,
Zijn zilvre kruin voor 't volk van Memphis zou vertoonen.
't Aandoenelijk gevoel, dat mijne ziel bewoog
Dekte ik zorgvuldig met den blik van 't achtbaar oog:
Ik eischte voor hun woord twee kostlijke onderpanden:
Men stelde Simeon en Benjamin me in handen;
Mijn vaders lust en trotsch, de tedre Benjamin...
Zes maanden wonen zij hier reeds bij 't hofgezin.

AZAËL.

Kan 't zijn, die Simeon, dien we onzen blik zien schroomen;
Die, mijmrende en verdiept in zijne sombre droomen;

In de eenzaamheid verschuilt opdat hij ons ontga. ..

Die jonge Benjamin...

OMASIS.

Zij zijn mijn broedren, ja.

Dit purper en dit goud, de glorie die mij huldigt;
 De naam van Omasis aan 't dankbaar volk verschuldigt...
 En mijn gelaat verschroeit, door 't branden van de zon:
 Ziedaar wat Jozef voor hun oog verbergen kon.
 Dit hof, waarin ik heersch, mag hen ten wooning strekken:
 'k Staar, voor hun oog bedekt, elk uur op hunne trekken:
 Met eerbied handlen hen de grooten van het rijk
 Als vrienden en aan hen in naam en rang gelijk.
 't Verbaze u niet: hen zijn de rechten aangeboren
 Op 't diep ontzag hen hier door Omasis beschoren;
 Ja, Jakobs kroost bedekt, schoon vreemd aan dezen staat,
 Het koninklijke bloed door 't nedrig gewaad.
 En Abraham heeft door gehoorzaamheid voordezen?
 Verdiend de bondgenoot van de oppermagt te wezen:
 Mijn oorsprong Abraham liet hen het erfrecht van
 Het lieflijk Dothan en 't gezegend Kanaän.
 Ver van den boord des Nijs mag mijn geslacht regeren:
 En ligt bezeft gij dat, hoe hoog ik hen doe eeren,
 Het oord, door God beblndt, aanhoudend word beschreit;
 Waarin hun stam bestond in onafhankelijkheid.
 Dit uur, waar ik zoo lang in tranen om moet smeeken;
 Ontzeide ik nog mij zelv' den wellust hen te spreken:
 'k Had licht mijzelv' verraên. Maar Jakob komt in 't end;

En

En ik maak Benjamin die blijde maar bekend.
Licht zie ik nog een' wensch vervult door hem te spreken.
Gij weet dat Simeon mij fiddrende is ontweken:
Ligt heeft hij zijn geheim, in de onrust die hem kwelt,
In weerwil van zichzelf, aan Benjamin gemeld;
Maar, zoo hij 't voor het oog zijns broeders kon ontveinzen,
Dan onderzoek ikzelf den grond van zijn gepeinzen:
Ik spreek met Simeon: in zijn verbrijzelt hart
Dring ik tot de oorzaak door van zijn verkropte smart.
'k Wil weten of dat hart door wroeging wordt beladen;
Of door een woeste zucht naar nieuwe gruweldaden.
Ach! zoo hem 't waar berouw het lot beklagen deed
Eens broeders, door zijn wrok gedoemd tot grievend leed;
Zoo hij om Jozef treurde en al zijn' haat liet varen:
Hoe zoet zou 't voor mij zijn zijn smart te doen bedaren;
En, stillende al het wee dat hem de rust betwist,
Een daad vergeten, door zijn tranen uitgewischt.

AZAËL.

Hoe zeer verdient ge een lot bevrijdt van tegenspoeden;
En hoe veel kwelling zal dit uur u niet vergoeden!
Alom bewierookt sluit ge in deez' gewijden stond,
Voor 't vaderlijk gezicht, het heiligste verbond.
Deze onbevleete gloed, zoo vol bekoorlijkheden....

OMASIS.

'k Wil beter u den grond van mijne ziel ontleiden.
Ja. Almaïs bekoort me en boeit mijn ziel, mijn vrind;
Mijn hart gevoelt hoe 't streelt wanneer men haar bemindt;

S O M A S I S,

Maar sterker spreekt Natuur in deze blijde dagen:
't Voegt haar op ieder zucht de zege weg te dragen:
Ja, zij vervult alleen die uren zoo vol vreugd:
Ik zie mijn vader slechts, zijn blijdschap en zijn deugd!

AZAËL.

Mijnheer! 'k zie Ramnes.

TWEEDE TOONEEL.

RAMNES, FANOR, OMASIS, AZAËL.

OMASIS.

Prins! het heuglijk tijdstip nadert
Waarin zich alles tot mijn huwlijksfeest vergadert;
Doch, schoon uw zuster mij tot haar gemaal verkoor;
En ons de band van 't bloed op 't naauwst verbindt hier door,
Verheft uw gramschap zich: en ik kan niet vermoeden,
Wat oogmerk ge in uw hart nog tegen mij blijft voeden.

RAMNES.

Verdenkt ge mij veelligt dat ik een aanslag smeed!

OMASIS.

't Waar mooglijk welgegrond, mijnheer! als ik dit deed.
Mijn hart nochtans, waaraan uw haat veel smart verwekte,
Betreurde u dan te meer, als 't misdrijf u bevlekte.

RAMNES.

Gegrieft door de achterdocht, die gij te onbillijk toont,
Achte ik met recht, mijnheer, mij door uw taal gehoont.

OMA-

OMASIS.

'k Wil 't all' vergetende u een' liefdrijk' broeder strekken;
Maar wacht u, bovenal, mijn gramschap op te wekken.

D E R D E T O O N E E L.

RAMNES, FANOR.

RAMNES.

E**r** blijft mij dan geen hoop, en 't gunstbewijs der goôn
Voert dien vermeelen op; en dekt mijn kruin met hoon.
Hij tergt mij. Farao heeft eindlijk mij verstooten:
Zijn' koninklijken wil heeft mijnen val besloten.
'k Heb vruchteloos getracht, voor hem in 't stof gebukt,
Den dodelijken smaad te ontwijken die mij drukt.
Maar onverbidlijk streng, wil hij zijnwoord doen klemmen,
En d' echt van Omasis op morgen reeds bestemmen.

FANOR.

Wat wettigt ooit een magt dat zij uw rechten hoon!
Sints wanneer werd natuur flavinne van den troon!
Laat Farao uw' wensch bekroonen of weêrstreven:
Is daarom Almaïs uw zuster niet gebleven?

RAMNES.

De dagen, Fanor, van mijn grootheid vlogen heen;
Dien tijd, toen Farao, met zijne pracht te vreên,
Den glans der diadeem als 't hoogste goed beschouwde,
En 't zorglijk ryksgezag alleen aan mij vertrouwde.

Die dienst derft al het loon door d'indruk van een' droom,
 Die 't ligtgelovig brein bedwelmt met ijden schroom:
 Een lage slaaf verschijnt, en zijn vernuft-vertooning
 Ontzet den zwakken geest van een' angstvallig' koning.
 En ik, verftoren uit den rang dien ik verdien;
 Ik, die in schande zijn verheffing aan moet zien,
 Voel d' opgekropten wrok het jagend hart verflinden.
 Dit is te veel... Maar 't is nog tijd iets te onderwinden:
 Het uur der wraak genaakt, geen dag verschijne 'er meer,
 Of't volk van Memphis kniel slechts voor één' opperheer.

FANOR.

Van de eedgenoten hebt gij 't woord toch reeds ontvangen?

RAMNES.

De helft van 't hofgezin dient heimlijk mijn verlangen;
 En nochtans weet ik niet wat wrevle tegenspoed
 Nog Omasis zoo lang voor mijne slagen hoedt.
 De blinde menigte kan hij te veel bekoren;
 Die volken die hij voedt, tot slavernij geboren,
 Verheffen, als om strijd, zijn weldaan, zijn geluk;
 En krommen, hoogst voldaan, den hals in 't schitterend juk.
 Mijn woede werd gesterkt door prinzen en door grooten;
 Maar liddrend deinzen ze af; of wanklen onbeslooten.
 'k Won niets van hen dan d'eed die hen aan mij verbindt:
 't Is nodig dat mijn haat een ander werktuig vind'.
 Gij kent dien Siméon; gij kent zijn woeste zeden:
 Hem zal ik in 't ontwerp door mij beraamd doen treden.

FANOR.

Hoe! wordt een' lagen slaaf, die hier zijn onderhoud
Komt smeken, 't gantsch geluk uws levens toevertrouwt?

RAMNES.

Die slaaf, ô Fanor, zoo verachtlijk in uwe oogen,
Bezit de meeste magt tot steun van mijn vermogen.
't Is mij niet onbewust wat dodelijk gevaar
Ik, in mijn wraakbeleid, aan mijne ontwerpen paar.
'k Moet ligt een' uitflag die mijn doel verijdel't duchten:
Dan zie ik mij gedoemt om uit dit rijk te vluchten;
Geen oord, hoe duister, zou me een stille schuilplaats biën,
Om de aangehitste wraak van Omasis te ontvliën.
Siméon is het hoofd van een dier woeste horden
Die nu eens herders zijn, zich dan in 't harnas gorden;
Wier zorg nu 't grazend vee doet weiden en vergaart;
Die dan weér 't oorlogsros besteigren in zijn' vaart,
En de oevers der Jordaan met hunne tenten dekken:
Ja, Siméon kan mij een vasten toevlucht strekken:
In 't diepst van Kanaän biedt hij me een schuilplaats aan;
Mislukt ook mijn ontwerp, 'k zal daar de wraak ontgaan.
Mijn schatten, mij gevolgt, zal ik 'er wedervinden.

FANOR.

Maar zal zich Siméon aan ons belang verbinden?

RAMNES.

Te lang in dit paleis aan zijn geslacht ontruk't,
Vloekt hij den dwingeland wiens boei zijn handen drukt.
Ik heb reeds menigwerf hem in 't geheim gesproken;

En

En 't wraakvuur aangehitst in zijne borst ontstoken.
 Weldra zal ik zijn woede ontembaar bruïsen zien:
 Ik zeg hem slechts een woord en hij stort aan mijn kniën.
 Ik mogt het diep geheim dat hem beklemmt doorgronden:
 Vergeefs bestrijdt hij 't vuur, waardoor hij wordt verslonden:
 Hij blaakt voor Almaïs.

FANOR.

Hoe, voor uw zuster?

RAMNES.

Ja:

'k Veins dat ik op zijn' gloed mijn oogen gunstig sta.
 Daarbij waant Siméon dat, zonder trotsch vermeten,
 Zijn luisterrijk geslacht zich 't mijne waard mag heeten.
 Hij bloost om zijne boei, en kent in overmoed
 Zich zelv' de glorie toe van 't hoogst doorluchtigst bloed.
 Van de eerste koningen durft hij zijn' oorsprong tellen.
 Ik streel dien trotsch, waarop hij al zijn hoop moet stellen.
 Opdat hij zijne hulp, die ik bejaag, mij bied',
 Verblind ik zijn gezicht door 't schitterendst verschiet.
 Maar waan niet dat ik ooit lafhartig mij zou flooren
 Aan eeden in den nood mijn wraak ten dienst gezworen.
 Dat hij mijn offer tref', mijn wrok een' steun verschaf;
 Zijn loon is reeds gereed: het toeft hem in het graf.
 Ik moet op mijn bevel hem spoedig hier verwachten.
 Mogt hij, naar mijnen wensch, mijn' trotschen vijand slagten;
 En toonende een' triomf zoo vol bekoorlijkheên,
 Mij Memphis schepter... Maar hij komt, laat ons alleen.

V I E R.

V I E R D E T O O N E E L.

SIMÉON, RAMNES.

SIMÉON.

Gedrongen door 't bevel, mijnheer, van u ontvangen,
Verschijn ik... Wat kunt gij van Siméon verlangen?
Geboeid in dit paleis voelde ik, door u verpligt,
Soms tijds den zwaren last, die my verdrukt, verligt:
Kan ik in 't einde aan u mijn dankbaarheid betoogen.

RAMNES.

Had mij de hemel niet ontzet van 't hoog vermogen,
Mijn weldaân hadden ligt, verwinnende uwe smart,
Den vrede en 't stil geluk doen keeren in uw hart.
Maar, acht de glans mijns naams is slechts een ijdel gloren.
Een ander' is de magt van 't rijkbestier beschoren:
Hij, hij vermag het al'; het lot kroont zijn bestaan;
En Farao verneêrt zichzelve tot onderdaan.
Mijn' fellen haat ter gunst, is heimlijk door de grooten,
Van zulk een' meester warsch zijn' val alreeds befloten.
En een' verblinden vorst betreurende in zijn' hoon,
Wacht elk het teken slechts ter wrake van den troon.

SIMÉON.

In Memphis wal geboeid, waar ik de schand moet duchten,
Blijft mij geen ander recht dan om mijn lot te zoeken.

RAMNES.

Men wapen, onder 't juk eens dwingelands beschaamt,
Zich

Zich met den eedlen trotsch, die aan de deugd betaamt.
 Leer in Egijpte slechts een vaderland vereeren:
 En 'k doe de kalmte op nieuw in uwe ziel regeeren.

SIMÉON.

Wat eischt gij toch van mij?

RAMNES.

'k Wacht alles van uw moed,
 Zoo gij de hoop vervult, die mijn vertrouwen voedt.

SIMÉON.

Op mij, een slaaf!

RAMNES.

Hoe nu, zijt gij 'er toe geboren!
 Uw haat moet voor mijn oog in felle ontbranding gloren.
 Is 't niet om Omasis dat gij zoo grievend lijdt?
 Is 't aan zijn trotschheid niet dat ge uw verneedring wijt?
 Sints drie paar maanden, dat ge u in zijn juk ziet hoonen,
 Bant hij u uit het oord waarin uw broedren wonen.
 En met den hoogen rang, aan mij ontroofd, belaan,
 Verwaardigt hij zich nooit een' blik op u te slaan.
 Vergoedt hij, met de smart die u verscheurt bewogen,
 Ooit de onrechtvaardigheid die u heeft neêrgebogen?
 Ik slechts beklagde uw leed; daar ik mij duurzaam streel,
 Een zegenrijker lot te schikken tot uw deel.
 'k Wil u nabij den troon de tweede plaats verschaffen;
 Maar 't voegt u de overmoed van Omasis te straffen,
 Dien Omasis wiens haat...

SIMÉON.

'k Weet dat zijn trotsheid mij
In diepe elende stort, en kromt in slavernij; (dren;
Maar 'k weet niet welk gevoel, toen ik hem 't eerst mogt na-
Op 't onvoorziens mij 't bloed verstijven deed in de aadren.
'k Verbleekte ondanks mijzelv'. Zijn stem, zijn achtbre blik
Doordrongen mijne ziel; verbijsterd door den schrik.
Zijn aangezicht verveelt me, en jaagt mij d'angst in 't harte;
De luister van zijn hof is tergend voor mijn smarte.
Het stoort me als ik den ramp beschreij die mij bedroeft:
'k Voel dat mijn hart de rust van een woestijn behoeft.
Sints lang wekt een woestijn mijn aangenaamst verlangen:
Zij is alleen geschikt mijn tranen op te vangen.
Zelfs daar gij mij op nieuw uw weldaân aan wilt bién...
Ach, wanneer zal ik dit gehaat paleis ontvliên!

RAMNES.

Verlaat een ijde hoop. De dwingland staat vermeten
Wel slaven in de boei; maar nooit breekt hij hun keten.
Ja, hoor nog meer van mij: in 't wee, u toebereid,
Doemt u de wreedaard dra tot lager dienstbaarheid;
Gewis verwijst hij u en uw geslacht te gader:
En roepende in dit oord uw' afgeleefden vader...

SIMÉON.

Door welk een vreeslijk licht hebt gij mijn oog verklaard?
Hoe, Jakob, grijs en stram; zijn voorgeslacht zo ward.
Die, tot dit uur, voor God alleen zich heeft gebogen;
Voor altoos aan de plaats van zijn geboorte onttoogen;

Zou

Zou hier zijn grijze kruin, zijn glorie en zijn naam,
 In slavernij gekromd, bezoedlen met dien blaam!
 Zou 't waarheid zijn!

RANNES.

ô Neen, zoud gij dien gruwel schroomen!
 Gij weet die overmaat van schande voor te komen:
 Gij straft den dwingland, in wiens vuige boei gij smacht,
 En roept op hem den hoon aan Jakob toegedacht.
 't Vernedert Memphis smeekt wanhopende ons om wrake:
 Dat ons beleid den dank des volks zich waardig make!
 Voltrek het grootsch ontwerp, door mij zoo wel beraân;
 En vorm dan wenschen: gij zult ze allen zien voldaan.

SIMÉON.

Kan 't zijn!

RANNES.

Egipteland ziet u met deernis doemen:
 't Weet op wat oorsprong uw geslacht zich mag beroemen;
 En dat in Hebrons veld, door zijne wet bestiert,
 Den rang der koningen den vrijen herder siert.
 Maar de aandrift die mij prest heeft in uw ziel gesproken:
 Mijn taal heeft in uw borst een eedlen gloed ontfoken,
 Mijn vrienden zien hun wensch bekroond in dezen stond:
 Gij slechts faalde, onzen heeten zoen, aan 't wraakverbond.
 Ik snel in de eedle drift die zoo veel hoop mag voeden;
 En zal den blijden stond, die 't rijk verlost, bespoeden.

V T F D E T O O N E E L.

SIMÉON.

Wat stelt hij aan mij voor? Heb ik hem wel verstaan?
 Lacht, door zijn zorg, op nieuw het blij geluk mij aan?
 En dagen vol van glans... ontzinde! ik derf mijn reden:
 Ik deelen in een daad zoo vol afgrijslijkheden!
 Met zoo veel schuld bevlekt, nog meerder op mij laan!
 Ach, Jozef! broeder!... ô afschuwelijk bestaan!
 Ben ik 't, ô hemel! niet, die, door de wraak bekropen,
 Aan 't kroost van Ismaël d' onnozlen dorst verkoopen?
 Ontscheurt aan zijn geslacht zwerft hij bij vreemden rond;
 Indien hij nog in 't graf geen stille schuilplaats vond.
 't Onschuldig offer tracht, in ketenen geklonken, (ken.
 Den blikzem, schreiend, op mijn schuldig hoofd te ontvon-
 De hemel zag mijn feit: zijn felle wraak, gefard,
 Jaagt mij 't verslindend vuur der wroeging in het hart.
 Sints dien afgrijsbren dag, des hemels gramschap duchtend,
 Met schrik de liefde van mijn tedren vader vlugtend...
 Dien grijsaard, wien de rust ontfolen is door mij,
 Vervult mijn bang gekerm de barre woestenij.
 Ik heb den dood gësmeekt; hij wilde mij niet hooren,
 En scheen zich aan den wensch eens booswichts niet te stoo-
 Egijpte zag, gelijk Arabiën mijn smart: (ren;
 Door alle streken heen draag ik een' beul in 't hart.
 Helaas! ik voelde nog te weinig folteringen:

B

In.

De liefde moest daarbij me een vlijm in 't harte wringen.
Indien ik Ramnes wensch bekroon door 't grootsch bestaan,
Zal ik ook op zijn woord mijn wenschen zien voldaan;
Indien ik dus mijn hoop liet op zijn zuster blijken;
Almaïs... Ach! laat ons veeleer haar oog ontwijken!
Bewaren we, opdat eens mijn schrikkelijke ongeneugt
Beperkt word' door de rust, een overschot van deugd.

Einde van het eerste bedrijf.

T W E E D E B E D R I J F.

E E R S T E T O O N E E L.

ALMAÏS, ZAMÉ.

ZAMÉ.

In 't eind genaakt den dag, dat Memphis, opgetogen,
Uw schitterend echtverbond met glans zal vieren mogen;
En 't feestgezag van twintig volken hier de goôn
Zal vieren, om 't geluk aan Almaïs geboôn:
't Wordt tijd het bang gevoel dat u ontrust te smooren:
Bedenk welk een gemaal u 't lot heeft toebeschoren.

ALMAÏS.

Gij kent de zoete hoop waar ik mijn vreugde in vind,
En hoe zeer Omasis verdient te zijn bemindt! (gen,
Maar 'k weet niet welk een pligt, of onrust, hem moog' drin-
Sints kort zich aan het hof, in eenzaamheid, te ontwingen.
Zelfs als hij tot mij keert, en mij zijn tedre blik
Verzekert van zijn trouw, schijnt een geheime schrik,
Onwillig, zijne ziel te treffen en te ontroeren;
En aan de liefde, in mijn bijzijn zelfs, te ontvoeren.
Het oog van Siméon, dien woesten vreemdeling..
't Schijnt dat hem alles drukt, in zijn verbijstering.
Hij sprak van blijder tijd, een grijsaard wekt zijn zorgen:
Gewis houdt hij voor mij een groot geheim verborgen.

Geen laffe minnenijd verdenkt, op valschen schijn,
 Den eedlen sterveling, die mijn gemaal zal zijn:
 Almaïs zal zich nooit tot achterdocht verneëten;
 Maar 'k voel een schrikbren angst mijn zinnen overheeren,
 En 't zegenrijk verschiet, waar ik mijn' trots op bouw,
 Wordt voor mijn oog bedekt door 't treurfloers van den rouw.
 Een somber voorgevoel heeft mijne ziel bevangen.

ZAMÉ.

Verdrijf dien naren schroom. Als Faraos verlangen
 Haar keur gebillijkt heeft, wat vrees beknelt dan toch,
 Van Omasis bemindt, de konings dochter nog.

ALMAÏS.

Ach, had de hemel 't bloed, waarnit ik ben gerezen,
 Min oorsprong van den twist en de ijverzucht doen wezen?
 De glorie van mijn stam omvangt mijn ziel met druk:
 'k Had in een' duistrer stand meer recht op waar geluk.
 Waarom kan ik toch niet de pracht eens rangs verzaken,
 Waarop de diadeem haar' trotschen glans doet blaken?

ZAMÉ.

Hoe 't schoon van 't schitterendst lot ziet gij met afkeer aan?

ALMAÏS.

'k Zie niets dan Omasis.

ZAMÉ.

Uw wenschen zijn voldaan.
 De koning, die u mint, wil u zijn gunst verpanden.

ALMAÏS.

Mijn huwlijk doet de woede in Ramnes hart ontbranden:
 't Baat niet, daar elk den lof van Memphis redder uit,

Dat

Dat gantsch Epijpte en de aard' het oog heeft van zijn bruid.
 Dat hem de elendigen, wier tranen hij mogt droogen,
 Doen heerschen op zijn hart, en juichend voor hem bogen:
 't Baat niet of ieder hem ook zegnend dank betuig':
 Mijn broeder sluit, verstokt, zijn oor voor 'tblij gejuich;
 Hij slechts durft Omasis beledigen en tergen;
 Van mij, mijn' gloed ten spijt, een lasse trouwbreuk vergen..
 Maar wat gaat mij dit aan!... ik staaf mijn' eed met moed:
 Het recht der liefde geldt veel meer dan 't recht van 't bloed.
 Hij nadert: grote Goôn! mogt ik zijn hart verzachten.

T W E E D E T O O N N E E L.

RAMNES, ALMAÏS, ZAMÉ.

RAMNES.

Prinfes, moet ik u nog als mijne zuster achten?
 Toont u de rede in 't eind, verwinnende in den strijd,
 Wat eerbied ge aan 't bevel eens broeders schuldig zijt.
 Ons voorgeslacht outzet in zijn gehoonde graven...
 't Daagt, angstig kermende op, om mijnen eisch te slaven.
 Beschaam het angstig lot, waardoor ik word verascht;
 En neem de fierheid aan, die mijne zuster past.
 Verwerp de vuige hand eens booswichts die mijn wrake...

ALMAÏS.

't Wordt tijd, mijnheer, dat ik een schuldig zwijgen stake...
 Ja, de eerbied; of veelligt de wet der zedigheid,
 Verborg voor u den gloed die mijn gevoel geleidt;

Maar fints de koning 't lot bepaalde van mijn leven;
 En voor uw oog beval dat ik mijn hand zou geven,
 Verbeelde ge u, in 't hart gefoltert door den haat,
 Dat uwe zuster slechts gehoorzaamde in dien staat.
 Hier voegt geen veinzen meer: 'k moest Omasis beminnen:
 Zijn deugd kon in mijn liefde een waardig loon verwinnen.

RAMNES.

Verachtende den band die u verbindt aan mij,
 Wijdt ge uwe dwaze liefde aan een' gemaal als hij.
 Denkt ge aan de vaders niet, waarop wij ons verhogen:
 Dat eens Egijpte voor hun' fchepter heeft gebogen?
 In 't eind, door ons geflacht, door u met fmaad belaân,
 Uit vorsten, aan den Nijl bewierookt, is ontstaan!
 Keer uit een dwaling die uzelf ten val zou ftrekken.
 Heeft de onbefchaamde, die de haat van 't hof kon wekken,
 Ligt door zijn' ijdlèn trots uw' zwakken geest ontroert?
 Ik zag den lagen flaaf, in dit paleis gevoert,
 Door 's konings grilligheid hier aan zijn niet ontogen;
 Ten top gevoert dier magt, zoo tergend in mijne oogen:
 Een nieuwe grilligheid ftoort hem weêr in zijn niet.
 Maar deze trotsche rang, waarin mijn fpijt hem ziet,
 Was hij den mijnen niet? en tergt gij mij verwoeder?
 Telt gij zijn glorie voor de glorie van uw' broeder?
 En kondigt gij mij zelve uw liefde fchaamtloos aan?

ALMAÏS.

Wat gaat het bloed, waaruit zijn aanzijn fproot, mij aan!
 Ik zie zijn glorie slechts, zijn fchitterende dagen.
 Zijn eedle deugden zijn voor hem doorluchte magen.

Die

Die praalgevaartens, die verrijzen voor zijn oog,
 Die volken, wier bestaan hij aan 't verderf ontog;
 De hulde, die we alom zijn schreden zien omvangen:
 Ziedaar zijn voorgeslacht, zijn kroon en grootfche rangen.
 'k Vervul, daar 'k plechtig mij met Omasis veréén,
 Den wensch des konings en den wensch des volks metéén.
 'k Kan meerder zeggen: ja, mijnheer, hij acht u tevens;
 Uw droefheid griest zijn ziel: de zoetste hoop zijns levens
 Wordt door den hemel, dien hij smeekt, slechts half vervult;
 Zoo lang gij in uw hart den haat niet smooren zult.

RAMNES.

Mijn haat is hem bewust... Wel! dat hij daarin deele;
 Maar dat hij u niet meer door valsche hulde streele;
 En mij een' hoon bespaar, die mij te grievend smart.

ALMAÏS.

Hoe! 'k zou me onttrekken aan de hulde van zijn hart!
 Een echt die Farao verlangde wederstreven...
 Hoe! ik, mijnheer!

RAMNES, *met een' bitteren glimlagch.*

Ga u aan 't rijk ten offer geven.
 Mijn hoogmoed, fel getergt, heeft voor het laatst, in 't end,
 Tot Ramnes zuster zich vergeefs om hulp gewend.
 Voortaan kan niets bij u in mij belang verwekken:
 Vaarwel!... Men mooge 't feest uws huwlijks gaan vol-
 trekken.

D E R D E T O O N E E L.

ALMAÏS, ZAMÉ.

ALMAÏS.

W at mag 't ontwerp toch zijn waarvan hij zwanger gaat?

ZAMÉ.

Met recht vreest ge alles thans van zijn' getergden haat.

ALMAÏS.

Ik beef voor Omasis... liet hij zich overvallen...

ZAMÉ.

Het oog van Farao bewaakt hem in dees wallen.

ALMAÏS.

Ach, kan met zulk een hoop mijn hart wel zijn voldaan?

'k Ben ver van Omasis; wat kan men niet bestaan?

De strik, diemen hem spreidt toon ik hem... Ja, vriendinne,

Het oog der liefde alleen... Maar hij genaakt.

V I E R D E T O O N E E L.

OMASIS, ALMAÏS, ZAMÉ.

OMASIS.

V orstinne!

De hemel ziet in 't eind goedgunstig op mij neer,

En niets verstoort het heil van mijne dagen meer.

Egipte ziet verrukt weldra den dag geboren,

Waarop het plechtig feest in heilige tempelkoren...

Maar welk een bang gevoel spreidt uw gelaat ten toon?

AL.

ALMAÏS.

Helaas! hebt gij niets meer te smeeken van de Goôn?

OMASIS.

Wat oorzaak...?

ALMAÏS.

Ach, waarom heeft uw weldadig pogen
Op al wat ademt niet een onbepaald vermogen!
Daar zoo veel deugden, zoo veel wetten, uwer waard',
U aanspraak geven op de hulde van al de aard':
Daar volken ver van hier naar deze boorden trekken,
Om hier, in Omasis, der Goden, beeld te ontdekken;
Verschuilen u ten val, ondankbren in den nacht...
Helaas! is dit de prijs uw weldaân togedacht?

OMASIS.

Mijn schuldloos vuur alleen maakt Ramnes onverduldig:
't Is mij te wel bekend.

ALMAÏS.

Neen, acht zijn hart niet schuldig:
't Is onze liefde die zijn' ijdlen hoogmoed tart.

OMASIS.

Kon ik voldoen aan al de wenschen van zijn hart!
Mogt ik, de zucht die hem ontrust ten welbehagen,
Den last van de oppermagt geheel hem overdragen:
Ik stond hem alles af. 'k Zou mij vernoegder zien
In de onderwerping, dan gelukkig door 't gebiën.
Hij haat mij... Dat die haat bezwijk' voor onze liefde.

ALMAÏS.

Hoe ligt verwint uw taal de kwelling die mij griede!
 Ach, ik beken 't, mijn hart, te spoedig aangedaan,
 Kan ligt te snel van smart tot blijdschap overslaan.
 'k Bestraf mijzelve in stilte en neig tot rouwbetooning;
 Ik zie, ik hoor u: en de liefde is mijn verschooning.
 Een woord uit uwe mond verzacht al mijn verdriet:
 Maar daar gij mij op nieuw uwe eedle weldaan biedt:
 Mag ik ook op mijn beurt van u 't bezit niet vergen;
 Van dat gevreesd geheim, dat gij mij wilt verbergen?
 Wie zijn die vreemden die uw hart bekomren toch?
 Die eedle grijsaard!...

OMASIS.

Ja, ik zie hem heden nog;
 Veelligt wel in dit uur: hoe zal 't mijn ziel niet streelen:
 Zoo gij verrukt in 't heil van Omasis wilt deelen!
 Prinzes, ach zeggen wij het heil dat ik ontvang.

ALMAÏS.

Welk een geheim gevoel? wat onbekend belang?

OMASIS.

Zou in 't heelal een volk zoo woest nog kunnen wonen,
 Dat Jakob niet vereert, geen hulde zou betoonen!
 Men noemt hem Israël aan de oevers der Jordaan;
 En 't heilverbond werd aan zijn vaders toegestaan:
 Het oosten hield fints lang hun wijsheid hoog in waarde;
 De glorie van hun naam rees bij de wieg der aarde.
 En Jakob, 't achtbaar hoofd van 't bloeiend nageslacht,
 Wordt door den hemelzelve bekleedt met eer en magt.

Ik zie mijn zoetste hoop weldra door hem volmaken;
 Ons huwlijksfeest toeft slechts tot wij hem zien genaken:
 Dat hij zijn zegening aan 't plechtig uur verleen':
 Hij wende 't gunstig oog van d'Almagt naar ons heen.

ALMAÏS.

'k Voel door dit streelend heil geheel mijn ziel bekoren;
 Met smart verlaat ik u; maar 'k moet mijn pligten hooren.
 'k Ga u ontheffen van den wrok die Ramnes voedt:
 Zijn haat bezwijkt gewis voor mijnen tranenvloed.

V T F D E T O O N E E L.

OMASIS.

ô God van Abraham, door Isrel aangebeden,
 Gun Jozef nog een wijl zijn hartsgevoel te omkleden!
 Gij weet wat wensch ik vorm en wat mijn hoop verwekt,
 In 't prachtig purper, waar uw gunst mij meê bedekt.
 Gij weet dat ik ten top van 't schitterend rijksvermogen,
 Mij in dit vreemd gewest met weêrzin zag verhoogen;
 En dat geen andere wensch mijn harte ooit heeft gestreelt,
 Dan mijn geslacht te zien met mijn geluk bedeelt.
 Ik wacht hier Benjamin. Dat ik mijn blijdschap smoore,
 En onbekend aan hem, den jongling spreek en hoore!
 Mijn lieve Benjamin, 'k ontving nog, ô verdriet!
 Uw broederlijke kusch in 's vaders wooning niet.
 Toen ik rampspoedig werd, in diepe elend verftoten,
 Had naauw uw tedre blik zich voor het licht ontsloten.

Hij

Hij komt, ô tederheid! ô wreede strijd! ô smart!
 Hem zien... en niet verrukt hem klemmen aan mijn hart!

Z E S D E T O O N E E L.

OMASIS, BENJAMIN.

OMASIS.

Kom nader, Benjamin.

BENJAMIN.

Mijnheer!

OMASIS.

Naar uw verlangen

Zult gij uw vader dra weêr in uw armen prangen.

Ik ken uw vroome liefde en kinderlijk ontzag:

Gij zult hem zien.

BENJAMIN.

Weldra?

OMASIS.

Voor 't einde van den dag.

De God dien gij vereert zal gunstig hem geleiden:

Tot dit gewenscht geluk wilde ik u voorbereiden.

BENJAMIN.

Hoe zoet zal 't heil niet zijn dat ons uw goedheid schenkt!

Ik ben het niet alleen wien 't blijdst vooruitzigt wenkt;

Neen, Jakobs achtbre blik drijft uit mijn broeders harte,

Gelijk een heldre star, weldra de sombre smarte:

Hoe wensch ik Siméon tot hem te zien gekeert.

OMA-

OMASIS.

Dus kon dit magtig rijk, waar Farao regeert,
Noch al de glans van 't hof, zijn kwelling overwinnen?
Of voor een oogenblik bekoren aan zijn zinnen?

BENJAMIN.

Zijn hart ontbeert de rust, waar hij vergeefs naar tracht.

OMASIS.

Met weêrzin in dit hof weêrhouden door mijn magt,
Zal, in een vreemd gewest, hem ligt 't herdenken stooren,
Aan 't altoos dierbaar land, waarin hij werd geboren!

Ter zijde.

Helaas! hoe schriklijk is 't 'er balling van te zijn!

Tegen Benjamin.

Maar wat veroorzaakt hem ligt meerder boezempijn?

BENJAMIN.

Het is mij onbekend.

OMASIS.

Sints wanneer zijn zijne oogen

Toch met die fombre wolk van diepen rouw omtogen?

BENJAMIN.

Ik weet het niet: toen 't licht mij nauw beschenen had

Was Siméon alreeds door 't lijden afgemat.

*k Ontdekte slechts dat toen zijn kwelling werd geboren;

Toen wij een broeder, lang vergeefs betreurt, verloren.

OMASIS.

Een broeder! welk een lot viel dan aan hem te beurt?

BENJAMIN.

Een hongerige leeuw heeft hem, helaas! verscheurd.

OMA.

OMASIS.

Zijn naam was...?

BENJAMIN.

Jozef.

OMASIS.

En kon in die tedre jaren

Geen toevlucht noch geen hulp zijn jeugdig leven sparen?
 Spreek! klaar mijn twijfling op; maak alles mij bekend.

BENJAMIN.

De sluier van den nacht omgorde 't firmament:
 De kudde dwaalde nog sints 't eerste morgenblozen,
 En keerde niet terug, om in den stal te pozen:
 Dit was 't, dat Jakob om zijn zoonen siddren deed;
 Maar Jozef, die bij hem zijn jeugdig leven fleet;
 Waarop zijn ouderdom de grootste hoop mogt voeden,
 Sprak: „Vader! ik zal mij naar Sichems weiden spoeden,
 „En Leaas zoonen, zoo hoogst dierbaar aan uw hart,
 „Doen keeren naar dit oord. Ik schets hen onze smart;
 „'k Meld hoe hun lang gemis ons beiden kon bedroeven;
 „Hoe bitter Isrel weende om hun te lang vertoeven.”
 Dus sprak hij, en is straks naar Sichems veld gespoed.
 Reeds praalde de ochtend met azuur en purpergloed;
 En Jozef keerde niet; maar toen, bij hevig blaken,
 De gloënde middagzon ten toppunt mogt geraken,
 Verscheenen, bleek, misvormt en angstzweet op 't gelaat,
 Zijn broedren met de kudde... ô jammervolle staat!
 Toen toonde Siméon, met siddring, neêrgeslagen,
 Den vroomen Jakob 't kleed dat Jozef had gedragen:

Het

Het was met bloed bekleet. Ach, 'tkind, tot nu betreurt,
Was, van zijn'weg verdwaalt, door'troofgediert verscheurt,
Ik was nog jong, en kon toen geen bezef bekomen
Waaruit den tranenvloed ontsproot, dien ik zag stroomen;
Maar, door de jaren meer versterkt aan redekracht,
Deelde ik in al den rouw van mijn geliefd geslacht.

OMASIS, *ter zijde.*

ô Wreedten! was 't u niet genoeg natuur te hoonen;
Moest gij den broederhaat nog met bedrog bekroonen!

Tegen Benjamin.

Verzagte nog de tijd de smart van Jakob niet?

BENJAMIN.

De tijd vermeedert nog zijn doodlijk zielverdriet.
Ons huis zag voor altijd de vreugde en rust verjagen.
Hij lijdt altoos met mij; met mij wordt alle dagen
Dien welbeminden zoon door Israël beweent;
En door mijn tedre zorg wordt hem geen troost verleent.
Wat zeg ik! Mijne taal, mijn oog, mijn stem, mijn trekken,
't Schijnt alles Jozefs beeld voor hem weêr op te wekken.
In 't eenzaam dal, eertijds zoo bloeiend, nu verdort,
Wordt onzen tranenvloed op 't grafgesteent' gestort.
Wij hieven 't siddrende op in schaduw van de palmen.
Ons kermen doet zijn' naam door't somber oord weergalmen;
En van dit eenzaam graf vraagt Jakob, keer op keer,
Zijn' welbeminden zoon in 't stof al schreiend weêr.

OMASIS.

Welnu, ik zal de smart, die hem beklemmt, verzachten.

Zijn

Zijn ouderdom mag hier een stille wijkplaats wachten:
Ja, Jakob en uw broedren hier bij mij...

BENJAMIN.

Hoe dan?

Zijn wij verbannen uit het dierbaar Kanaän?
Zal Jakobs gantsch geslacht in vreemde streken zwerven;
't Gezegend land, dat God vereerde aan Izaks erven...
De herbergzame grot van Bethel gantsch ontyliën?
En nimmer 't lieflijk dal van Seïr wederzien?

OMASIS.

Een ander vaderland heb ik u hier beschoren.

BENJAMIN.

Ons is geen ander lief dan waar men is geboren.

OMASIS.

Zou 't vruchtloos zijn dat al mijn liefde aan Jakob bleek?

BENJAMIN.

Is Jozefs grafgesteente ook in dees hemelstreek?

OMASIS, *zich bedwingende.*

Lieftrallig kind!... de hoop zij Isrel niet ontogen.

BENJAMIN.

Zoo Siméon voor 't minst, door 't lijden neêrgebogen,
Vertroost wierd door al 't goed dat gij weldadig biedt:
Mijn vader waar' gewis zoo ongelukkig niet.
Waarom of Siméon voor mijne broederliefde,
't Geheime wee verbergt dat hem zoo pijnlijk griefde!
Ach, door wat foltring ook zijn boezem wordt verscheurt,
Hij wierd, u hoorende voorzeker opgebeurt,

Gij

Gij, 't beeld van Istels heer, weldadig ons verschenen,
Troost de ongelukkigen die aan uw voeten weenen.
Mijns ondanks naderde ik tot u met schroom, mijnheer;
Ik hoorde u; en geen angst beklemmt mijn boezem meer.

OMASIS, *tot den hoogsten top van aandoening*
heim gahen naveln gevoert.

Uw deernis met het lot eens broeders streelt mijn zinnen.
Ligt zal hij dra de rust, waarnaar hij haakt, herwinnen.
Toon hem de tedre zorg die Jakob voor hem voedt.
Verligt hem door de kragt van uwen tranenvloed.
Ga heen: wacht alles van de erkentnis van een' broeder
En van uw onschuld; en van Israëls behoeder.

Z E V E N D E T O O N E E L.

OMASIS.

Ach, dat ik thans van mijne ontroering ademhaal!
Die liefelijke stem, die schuldeloze taal;
't Aandoenelijk gevoel van die herinneringen...
'k Voel alles t'eener tijd mijn tedre ziel doordringen.
O Jakob, 't is dan waar, de bittere smart gewoon,
Betreurt gij 't droevig lot van uw' verloren zoon:
Niets kan zijn ouderdom een' weg tot blijdschap banen.
Hij roept zijn' Jozef weêr... Besproeit zijn graf met tranen;
Zijn graf... En Jozef leeft, zoo lang door hem beschreid.
De droeve vader, hier voor mijn gezicht geleidt,
Hervindt, door 's hemels gunst, den zoon dien hij moest
derven..

C

Al-

Algoedheid! zoo de vreugd hem in mijn arm deed sterven:
 Het hart krimpt mij in een... Ach, dat ik 't zijne spaar',
 Zijn' achtbren ouderdom, zijn zwakheid tot die maar
 Eerst voorbereide: 'k Moet met zorg hem 't heil betoogen.
 Dat zijnen tranenvloed in 't eind zal stelpen mogen.
 Doem, dierbare Alma's, mijn zielverrukking niet!
 Mijn heil waar niet volmaakt, schoon ge ook uw hand mij
 biedt;
 Na vijftien jaren rouw, en zoo veel smart te gader,
 Ontbreekt aan mijn geluk het aanschijn van mijn' vader.

Einde van het tweede bedrijf.

D E R D E B E D R I J F.

E E R S T E T O O N E E L.

ALMAÏS, ZAMÉ.

ALMAÏS.

o Zamé! 'k zie de goon, bewogen door mijn klagen,
De vrees, die mij beklemd, uit mijne ziel verjagen;
Daar Ramnes woeste toorne in 't einde ontwapent is:
Hijzelf beschermt in 't eind mijn' echt met Omasis.

ZAMÉ.

Liet gij u niet veelligt door ijden schijn bekoren?

ALMAÏS.

Acht gij het dan zoo zwaar den haat in 't hart te smooren?
Ja, Ramnes is oprecht; zijn hart is edel, groot;
Niet lang staat zulk een hart voor woeste togten bloot.
Kon hij, schoon mijn geweën hem ook niet mogt verzachten,
De deugd van Omasis en 's konings wil verachten?

ZAMÉ.

Prinſes, dat ik u niet door deze twijffling hoon':
Ach, zag ik uw geluk verzekert door de goon!
En uw' gewenschten echt weldra met glans voltoogen...
Men komt.

ALMAÏS.

't Is Siméon.

C 2

ZA-

ZAMÉ.

Ontwijken wij zijne oogen;

Men laat hem aan zijn smart...

ALMAÏS.

En waarom hem te ontgaan?

Een ongelukkige jage ons geen sidring aan.

Ook Omasis toont zich ter zijner hulpe vaardig:

De tedre deerenis was nimmermeer strafwaardig.

T W E E D E T O O N E E L.

SIMÉON, ALMAÏS, ZAMÉ.

SIMÉON.

Ja, ik verwin mijzelv': ik wil de liefdesmart

En haat, ter eener tijd, versmooren in mijn hart.

ALMAÏS.

Zult ge eindeloos ten prooije aan wreede folteringén,

De droefheid van uw ziel dan nimmermeer bedwingen,

En zal die nare zorg, die sombre boezempijn,

Die uw gelaat verbleekt, dan nooit te stillen zijn?

SIMÉON.

Nooit.

ALMAÏS.

De oorzaak van uw smart bleef duister voor elks oogén.

Maar Omasis in 't hart met uwe elend' bewoogen,

Tracht door de stille rust uw smart te zien verpoost:

Ligt dat hij eens uw ziel door nieuwe weldaan troost.

SIMÉON.

Hoe! Omasis? Ach! schenk mij, in mijn wreede smarte,
 Veeleer de zoete troost, dat uw gevoelig harte
 Mijin't geheim beklagt... Maar, neen, ik moet voortaan,
 De goddelijke wraak ten prooije, elks oog ontgaan.
 Ach, op mijn vaders last, bij 't einde van zijn dagen
 Door hongernood beklemt, kwam ik hier bijstand vragen.
 'k Zag, ver van de eenzaamheid, mijn smart weleer zoo waard,
 Mij duizend kwellingen op nieuw om strijd gebaard.
 Alom een vreemdeling, wordt mijn elendig leven
 Door storm op storm gejaagd, van strand tot strand gedreven,
 Ach, stond de zoete hoop op kalmte me immer vrij;
 Wie, buiten Almaïs, schonk immer die aan mij!
 Wie anders... Ach, verschoon... de rede is mij onttogen.
 Voor eenwig is 't geluk van mijn bestaan vervlogen!
 En hier zal ik 't gewis ook nooit herboren zien.

ALMAÏS.

In naam der groote goôn, doe toch dit schrikbeeld vliên.
 Ja, 'k durf een gunstig eind van uwe ramp voorspellen:
 De hemel zal niet steeds tot gramschap overhellen.
 De tranen hem gewijd ziet hij goedgunstig aan:
 Wat wensch van Omasis liet hij nog onvoldaan?
 Wat hart voelt op zijn' blik en troostbre stem daarneven
 Zich van d'ondraagbren last, die 't drukte, niet ontheven,
 Vertrouw op Omasis: eens stilt hij uw geklag.

SIMÉON.

Wijl hij grootmoedig is, schenk hij mij nog deez' dag
 Het goed, het eenigst goed dat ik nog kan beminnen:

Mijn vrijheid. U tracht ik voor mijn belang te winnen;
 Verwerf van Omasis die gunst, die mij bekoort;
 Dat ik me op 't oogenblik verwijdere uit dit oord:
 Ziedaar al wat ik wensch, de vreugde u afgebeden:
 Ver van den Nijl, ten prooije aan nare angstvalligheden,
 Snel ik naar een woestijn die men mij derven doet:
 Zoo keer' de kalme in 't einde in mijn verscheurdt gemoed.

ALMAÏS.

Gij weigert dus, geneigt uzelv' te wederstreven,
 De hand tot uw behoud weldadig opgeheven.
 Kunt ge in dit grootsch paleis, bij 't prachtig hofgezin,
 Dan de oevers der Jordaan niet bannen uit uw zin?
 De rijkste glans zal aan mijn' schoonsten dag zich paren:
 Het lieflijk reukwerk stijgt reeds op van de echraltaren:
 'k Word morgen door mijn' stem, mijn hand en hart verknocht,
 Aan d' eedlen sterveling, wiens wer ik eeren mogt.
 Licht zult ge, als 't feestgeschal ten hemel op zal stijgen,
 Bij 't vrolijk volksgejuich, de stem der smart doen zwijgen.
 Terwijl uw gantsch geslacht, daar 't ons omringen mag,
 Den glans vermeerderen zal van dien doorluchten dag.

SIMEON.

Hoe! ons geslacht? ô spijt! wat rechten kan hij toonen,
 Waardoor hij scheidsman wordt van Jakobs fiere zoonen?
 Wij, strelende zijn' trots, wij lijden...

ALMAÏS.

Vaar niet voort.

Geldt Omasis dien hoon? Heb ik het wel gehoord!
 Sints lang vertoonde gij dien aart, zoo woest als woelig;

Die

Die 't medelijden tergt; voor weldaân ongevoelig;
 Die aan mijn oog mishaagt... Den rang vermetel hoont,
 Waarmêe mijn goedheid, tot bij u zich heeft vertoond.
 Gij hebt mij wel gestraft dat ik dus af kon dalen.
 'k Spreek voor de laatste maal tot u in deze zalen.
 Wat Omasis beveel', zorg dat gij altoos let
 Dat niemand zich verneert door 't buigen voor zijn wet.

D E R D E T O O N E E L.

SIMÉON.

(staken;

De ontzetting doet mijn bloed zijn loop in de adren
 Dit slechts ontbrak mij nog, haar haat mij waard te maken.
 Ziedaar dan uw vaarwel. Rampzalig door uw schoon;
 Zou 'k dien gevloekten echt getuigen tot mijn' hoon!
 Gij, hemel, die me in toorn het licht hebt opgedragen;
 Die mijn geduld beproeft door zoo veel strenge slagen;
 Gij die behagen vindt, daar gij mij wreed kastijdt;
 Door vijftien jaar berouw nog niet bevredigt zijt;
 Bescherm mij in het eind, daar ik niet meer mag hopen.
 Het misdrijf jaagt mij voort. 'k Zie d'afgrond voor mij open!
 Ik wilde vlieden... Gij belette 't mij... Welaan!
 'k Wil blindelings ten prooije aan uwe gramschap staan;
 'k Zal slechts de schrikbre stem van mijne woede hooren:
 De gruwlen die ik pleeg zijn uit uw' wil geboren!
 Gij eischt den dood van een' tijran wiens trots mij tart?

'k Gehoorzaam; ja!... Maar weér de wroeging uit mijn hart.
Ach, wat heb ik gezegd!

VIERDE TOONEEL.

RAMNES, SIMÉON.

RAMNES.

Wel nu, mag ik mij streelen,
Dat ge in de woede die me ontvlamt eens fier zult deelen?

SIMÉON.

Wat is uw oogmerk toch, en waartoe spoort gij me aan?

RAMNES.

Is 't u nog onbekend?

SIMÉON.

Ik vrees u te verstaan.

RAMNES.

Laat toch voor mij uw doel niet meer verborgen wezen.

Bedenk dat Omasis ons alles kan doen vreezen,

Dat, zelfs bij 't minst verwijl zijn argwaan ligt ontwaakt;

En ons verheven doel geheel te schande maakt.

Men straffe niet alleen den booswicht dien wij haten;

De laffe Farao, van al zijn magt verlaten;

Hij 't schijnbeeld van een' vorst, insluimrende op den troon;

Volge onzen vijand na in 't duister rijk der doôn.

Dat beiden sneven... Ja, reeds branden de eedgenooten,

Ten dienst van ons belang, het wrekend staal te ontbloten.

SIMÉON.

Mijn wensch verzelt uw doel; verlang toch meerder niet.

RAMNES.

Waar spruit die ontrust uit, waarin mijn oog uw ziet?

SIMÉON.

'k Voel, door de razernij verhit in 't onderwinden,
Door tochten zonder tal, om strijd mijn ziel verslinden.
'k Wil hen verwinnen.

RAMNES.

't Is te laat daartoe.

SIMÉON.

Hoe nu!

Waant gij dat mij mijn lot afhanklijk maakt van u?

RAMNES.

Welk een verachtlijke angst kan uwe fierheid smooren!
Moet ik den lagen hoon, de smaad u hier beschoren
Hernieuwen voor uw oog? Kan 't zijn dat gij niet bloost,
Den grijzen Jakob, en zijn deerniswaardig kroost
Hier heen te zien gevoert, door wreede schandbevelen:
Om in de elende van uw ballingschap te deelen?
En daar mijn vrienden, u met drift ter hulp gespoedt,
Reeds branden onzen hoon te wreeken door hun' moed:
U de eer vergunnen aan hun hoofd te zegepralen:
Bevangt de schrik uw ziel en doet u moedloos dralen.

SIMÉON.

Ik heb 't strafwaardig doel van Omasis gedoemt;
Maar zorg dat gij mij nooit bij zijne moordren noemt.

RAMNES.

Het is genoeg; verkrop uw' smaad: 'k Dring u niet verder:
 De slavernij heeft in den koninklijken herder
 Den moed geheel verdoofd. Voor 't outer onzer goon
 Bezweer mijn zuster vrij op morgen haren hoon:
 Zij moge aan den tiran haar hart ten offer brengen;
 En mijnen naam met dien eens lagen slaafs vermengen.

SIMÉON.

Hoe van een slaaf?

RAMNES.

Ja hij, die in vermeeten waan,
 Mijn' stam ten smaad, zijn oog durft op mijn zuster slaan,
 Wiens pracht onze oogen tergt... hij, ons ten smaad verheven;
 Kent in 't verachtlijkst bloed den oorsprong van zijn leven.
 Maar, schoon ik zijnen val met moed beramen dorst,
 Drukt hij haar, die gij mint, op morgen aan zijn borst.

SIMÉON.

Die 'k min?

RAMNES.

Dien gloed, dien gij mij wilt ontveinzen,
 Ontdekte ik reeds voor lang in 't diepst van u gepeinzen.
 Mijn deernis met uw lot, u troostende in uw druk,
 Bood u het uitzicht aan op 't schitterendst geluk:
 En, zoo ik u bewoog mijn wraak uw arm te leenen,
 Wilde ik uw doelwit met het mijn op 't nauwst vereenen:
 Almaïs ware uw bruid.

SIMÉON.

Misleide uw taal mij niet?

RAM-

RAMNES.

'k Bezweer 't u bij de goôn, vereert in dit gebied.
Ziedaar het lot, waartoe de glorie u moet leiden;
Voor 't grootst gevaar zal u het schittrendst loon verbeiden.

SIMÉON.

Ach, Almaïs!

RAMNES.

Uw heil, dat van Egiptenland;
't Lot van mijn zuster, 't mijn... 't rust alles in uw hand.
Het volk, door u verlost, dankt u met zielsöntroering,
En zegent uwen naam.

SIMÉON.

Almaïs! ô vervoering!

RAMNES.

Tref... zij zal de uwe zijn.

SIMÉON.

Steun op mij in den nood.

RAMNES.

Dat Omasis...

SIMÉON.

Bepaal het uur van zijnen dood.

Dat zelfs tot in zijn hart mijn strenggewroke smarte...

RAMNES.

't Is Almaïs gemaal die ik thans prang aan 't harte.
Maar dat een plechtige eed me een nieuwe waarborg zij.

SIMÉON.

De prijs die gij mij biedt is borg genoeg voor mij.

RAMNES.

Ja, gij vervult mijn' wensch, door eenen haat gedreven,
 Gaan wij den dwingeland een' wissel doodsteek geven:
 Niets kan den trotschen meer zijn vonnis doen ontgaan;
 Reeds duizend dolken ziet ge uw wraak ten dienste staan:
 Men nadert: — Scheiden wij.

V T F D E T O O N E E L.

OMASIS, SIMÉON.

SIMÉON.

Hij is 't, ó Alvermogen!

OMASIS.

Blijf, Siméon. Tot nu verbergt gij voor elks oogen,
 Sints dat een hoog bevel u aan dit hof verbindt,
 Het innerlijk verdriet dat uwe ziel verflindt.
 Ik heb aan dit geheim tot nu geen deel genomen;
 Maar 'k zie uw' vader, aan den boord des Nijls gekomen,
 Weldra door 't blij gejuich verwelkomt in dees wal;
 En 'k wil niet dat zijn blik het eerst zich vesten zal,
 Op een' rampzaalgen zoon, verscheurt door wreede smarte;
 En dat uw wee de vreugd vergiftig' in zijn harte.

SIMÉON.

Op zijn gezicht wijkt nooit de smart uit mijn gemoed:
 Zijn oogen zijn gewoon aan mijnen tranenvloed.

OMA-

OMASIS,

't Is tijd het eind te zien van uw langduurig lijden.
De hoop moog', Siméon, op nieuw uw hart verblijden.

SIMÉON.

Er is geen hoop voor mij: en, die mij troosten wil
Verlevendigt mijn wee; in plaats dat hij het stil.

OMASIS.

Zou u mijn deernis een ondraagbre last verstrekken?
Gij moet, 't is uw belang, mij ongeveinst ontdekken
Of gij uw vader schuwt. Bewogen met uw pijn,
Kan ik uw voorpraak bij dien eedlen grijsaard zijn.
Gij ziet zijn tederheid op nieuw u toebeschoren.

SIMÉON.

En wie zeide u, mijnheer, dat ik die heb verloren?

OMASIS.

'k Vermoed dit niet. Maar zou een vader ieder uur
Zijn onvermoeide zorg, zijn hartlijk liefdevuur
In evenredig deel zijn kindren verklaren?
Heeft Jakob niet veelligt, bij zijne hooge jaren,
Onwillig tot een kind zijn voorkeur uitgestrekt;
En dus u hart bedroeft; en u die smart verwekt?

SIMÉON.

Zijn onbevleete wet vereenigt al zijn zoonen:
Daar ze in zijn edel hart, gelijk bevoorrecht wonen.
Maar had zijn vadersmagt nogthans ons aller regt,
Verblind, een' enklen zoon, bij voorkeur toegezegd.
Dan dwong mij die eerbied nog en tederheid te gader
Elks oog te sluiten voor de zwakheid van een' vader.

CMA-

OMASIS.

Men zag wel meer, door een' wangunstig' overmoed,
 De broederen verdeeld; en op elkaar verwoed.
 Zij, twistend met elkaar, door spijt en toorn gedreven,
 Verbitterden wel meer den ouden het leven.
 Zoo werd van meenig huis de kalme rust verjaagd.
 Heeft nimmer een verwijt u hiervan aangeklaagd?

SIMÉON.

En, opdat geen verwijt mij immer zou beladen,
 Had ik dan 't allen tijd, bij 't rustig zelfverfmaden,
 Met ongeroerd gelaat, geduldig moeten zien
 Een' vader al zijn liefde een' andren broeder biën?

OMASIS.

ô Siméon! 't geheim, uw ondanks, u ontrogen,
 Ontroert mijn ziel veel meer dan gij zoud denken mogen.

SIMÉON, verwardt.

¶ Heb niets gezegd.

OMASIS.

Vaar voort, ontdek mij toch vooral
 Dat harte dat nog bloedt, en dat ik helen zal;
 't Voegt mij die wrede wond te stelpen, en daarneven
 Eens vaders tederheid aan u terug te geven.

SIMÉON.

Wat wilt gij toch? Helaas!

OMASIS.

Hoe nu, gij weert mij af?
 Uw hart verwerpt de gunst die ik u liefdrijk gaf.

SIMÉON, *ter zijde.*

o Hemel!

OMASIS.

Benjamin schonk mij meer gul vertrouwen.

SIMÉON.

Hoe! Benjamin?

OMASIS.

o Ja, hij wilde mij 't ontvouwen.

De dood eens broeders jaagt uw ziel die sidring aan.

Zijn naam was Jozef: gij zaagt hem ten grave gaan?

SIMÉON, *buiten zichzelf.*

o Ja.

OMASIS.

En uwe ziel, door bittren rouw verflonden,

Betreurt zijn' Vroegen dood: daar u in alle stonden

Het schriklijk beeld... o vreugd! ik zie zijn hart ontroert!

SIMEON, *ter zijde.*

o Jozef... Naam die steeds mij tot vertwijffing voert.

Luid.

Wat rechten hebt gij toch om in mijn lot te dringen?

't Geheim van mijn geweën en wanhoop mij te ontwringen?

'k Kon van uw wreede wet mij eindlijk eens ontslaan,

'k Behoor mijzelven nog; mijn smart gaat mij slechts aan.

En voed ik een geheim... ver dat ik 't u doe hooren,

Zal ik het met mijn asch in 't duister graf versmooren.

OMASIS.

Drukt eenig zwaar vergrijp u ligt zoo diep ter neêr?

Helaas! de strenge deugd verloor zichzelf wel meer:

Maar

Maar gij, gij hebt nog hoop: de toekomst streele uw zinnen:
Zij doet u ligt de rust, waarnaar gij smacht, herwinnen.

SIMÉON.

En wat verlangt gij toch?

OMASIS.

Dat ge alles mij bekennt.

SIMÉON.

Ik kan niet.

OMASIS.

Spreek.

SIMÉON.

Wat recht hebt gij?

OMASIS.

Ik wil in 't end:
o Siméon! kan 't zijn dat ik u argwaan voedde?

SIMÉON.

Hoe! niets ontwapent dan uw schrikkelijke woede!
Gelooft gij dat gij deelt in mijne onlijdbre smart,
Doonkeer op keer de dolk te wringen in mijn hart?
Is 't ook uw deernis die mij met uw boei deed drukken?
Ja, die een grijsaard naar dit vreemd gewest durft rukken?
En eeuwig hem van 't erf der vaderen verbant?
Telt gij de slavernij bij weldaân van uw hand?
Ben ik uw offer dan? En waant ge, in 't trotsch vermeten,
Dat ge u mijn ziel geheel moet onderworpen heeten?
Ach! 't was geen ijdele schrik, die mij het harte joeg,
Toen mij uw eerste blik zoo fel met ijzing sloeg:

De

De hemel spelde mij dat ge eens door trots gedreven,
Mij, en mijn gantsch geslacht, de schand ten prijs zoud geven.

OMASIS.

Hoe, gij beschuldigt mij? Heb ik het wel verstaan?
Ik zie dus al de vrucht van mijne zorg vergaan?
Reeds lang zag ik uw hart die schrikbare onrust voeden;
Ik wilde dezen dag u voor uzelfen hoeden...
Ondankbaar voor mijn zorg, en voor mijn' stem verdooft,
Hebt gij de vreugd, uw rust herstelt te zien, me ontrooft.
Elendige! ik alleen, ik kon ze u wedergeven.
Verblindt, durft gij mijn zorg baldadig tegenstreven!
Gij spreekt van lijzing, ja... Weet gij waarom mijn blik
Uw zwaar bedrukte ziel deed sidderen van schrik?
Zoo gij op 't onvoorzienst ten prooije aan onrust strekte:
Hoe sidderde gij niet, indien gij eens ontdekte...
Maar ik moet, zuchende, u verlaten. Nochtans laat
U nooit vervoeren door een' roekelozen raad.
Ik weet met hoe veel list, met hoe veel kunstnarijen,
Tot zijn veracht ontwerp, u Ramnes wil verleijen.
Ducht, ducht een' toorn die zich te lang bedwingen liet.

(Ter zijde.)

Ik hoopte op zijn berouw; maar, ach, 'k ontwaarde 't niet!

Z E S D E T O O N E E L.

SIMÉON.

W at eischte hij van mij! wat dorst hij mij doen hooren!

D

Waar-

Waarom tracht toch zijn oog tot in mijn ziel te booren?
 Verried mijn onrust, of veelligt mijn taal, ontzind,
 Het akelig geheim het welk mijn rust verslindt!
 Hoe, hield ik vijftien jaar, in eenzaamheid verscholen,
 Mijn gruwzame euveldaad in 't diepst geheim verholen:
 Om voor een grijsaard, in het eind te wreed verlicht,
 Thans door een' ander dan mijzelf te zijn bericht.
 Die rechter, zoo geducht, wiens tranen ik deed vloeijen,
 Zou zijn vervloeking op mijn schuldig hoofd doen gloeijen.
 Neen, eer dat Omafis zijn toorn ontvlammen doet,
 Zwicht' hij voor mijne dolk en smoor' hij zijn in bloed.
 Ja, Ramnes wacht me: ik ga.

ZEVENDE TOONEEL.

BENJAMIN, SIMÉON.

BENJAMIN.

Een innig welbehagen
 Moog thans de droefheid van uw somber aanschijn vagen:
 Terstond komt vader hier, die naar dees wallen toog.

SIMÉON.

Wat zegt gij?... Jakob!... hoe!

BENJAMIN.

Mijn broeder, welk een oog?

SIMÉON.

Hij komt!... dit oogenblik... Rechtvaardig opperwezen!

BEN

BENJAMIN.

Hij mint u teêr.

SIMÉON.

Zie daar de straf die ik moet vreezen!

U kan hij drukken aan het vaderlijke hart.

Zoo 'k deugzaam waar' ontweek ik zeker hem met smart;

Thans doet zijn aanblik mij van doodlijk' angst verslijven.

BENJAMIN.

Kan Jakob niet den schrik uit ieder hart verdrijven?

Een vredelievend God verklaart zich door zijn stem;

Maar kan ik zonder u wel naderen tot hem?

Een prachtige optocht zal zijn wankle schreên geleiden,

Op last van Omasis; die hem aan 't hof zal beiden.

Volg mij.

SIMÉON.

Komt hij hier niet ter wraak van zijn gewezen?

Zweeft de engel des verderfs niet voor zijn schreden heen?

BENJAMIN.

Vergeet die kwelling toch daar Jakob u zal nadren.

SIMÉON.

Het bloed stolt op zijn naam mij reeds van schrik in de aadren.

Laat mij...

BENJAMIN.

Hebt gij uw handen dan bevlekt? Zoo naar

Een wroeging, broeder, pijn alleen den moordenaar.

Maar gij...

SIMÉON.

Vervolg niet...

BENJAMIN.

'k Zie uw onrust nog verheffen.

SIMÉON.

Weet gij wat ik beloofde?

BENJAMIN.

En nu?

SIMÉON.

'k Kan 't niet bezeffen. --

En evenwel 'k geloof dat ik werd aangespoord...

(Met ijzing.)

Ach, Benjamin, hebt gij dat naar geheim gehoord?

BENJAMIN.

Neen.

SIMÉON.

Ik herleef... Maar wat het ook moog' wezen,
Ik moet gewis altoos het oog van Jakob vreezen.

BENJAMIN.

Mijn broeder!

SIMÉON.

Zorg vooral dat gij mijn schreden vliedt.

(Hij vertrekt in verbijstering.)

ACHTSTE TOONEEL.

BENJAMIN.

o God van Israël! verlaat, verlaat hem niet!

Einde van het derde bedrijf.

VIER

VIERDE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

JAKOB, BENJAMIN, ISSACHAR, NEPHTHALIA,
KINDEREN VAN JAKOB.

BENJAMIN.

De schepper van 't heelal, door mijn gewezen bewogen,
Geliefde vader, voert u weder voor mijne oogen.
Zijn goedheid schenkt aan mij het hoogst gewenscht geluk;
Daar ik u weér verrukt aan mijnen boezem druk.
Hoe zoet is 't niet voor mij om, op dit achtbaar wezen,
De onstoorbre kalmte van de deugd te mogen lezen.
'k Voel, daar gij mij omhelst, de droefheid van mij vliên.
Gij moogt uw Benjamin dan eindlijk wederzieh!

JAKOB.

o Laatste en dierbre vrucht der liefde, vol verblijên,
'k Dacht nimmer weér op aard met u te mogen schreijên;
En 'k vreesde dat de dood, eer 'k u mijn zegen gaf
Mij, ver van Benjamin, zou storten in het graf.

BENJAMIN.

Grijp moed, een edel prins neemt deel in uw belangen?

JAKOB.

Aan hem dank ik de vreugd u weér aan 't hart te prangen:

Dit is de grootste gunst van allen die hij biedt.
 Maar om wat reën verzelt toch Siméon u niet?
 Zal hij altijd voor 't oog van zijnen vader vreezen?
 Zou de oorzaak van zijn leed u nog verborgen wezen?
 Vertrouwde hij zich nooit, mijn waarde Benjamin,
 Aan uwe deerenis en tedre broedermin.

BENJAMIN.

Sints dat de hemel, doof voor ons aanhoudend smeeken;
 Ons beiden wederhield in deze vreemde streken,
 Telt droeve Siméon slechts dagen zonder vreugd;
 En nooit dorst hij zijn smart vertrouwen aan mijn jeugd.
 En wilde ik, teer bezorgd, zijn kwelling doen vermindren,
 En de aaklige eenzaamheid van zijne kwijning hindren,
 Dan werd hij nooit getroost door mijne zwakke stem;
 Hij schreide alleen: en dan schreide ik altoos met hem.

JAKOB.

Waar toeft hij toch? helaas! weet hij niet dat een vader
 Niets streelt, ten zij zijn kroost zich om hem heen vergader.
 Dat hij in mijnen arm zijn nieuwe smarte ontvlied':
 Wij zijn min' deerniswaard, vereenende ons verdriet.

NEPHTHALIA.

(dren.

Mijn vader, laat uw vreugd toch door geen schrikbeeld hind
 Hoe! kan dan de eerbied noch 't ontzag van al uw kindren;
 Dit hof, noch de eedle zorg die u te wachten staat,
 Van een grootmoedig prins, der droeven toeverlaat;
 Kan niets uw droevig oog de scheemring doen ontwaren,
 Van d'aangenamen dag, die alles op zal klaren?

JA.

JAKOB.

Hoe week ik niet... en ligt voor altoos, van
De stille bergkruin van 't gezegend Kanaän?
Ben ik voor eeuwig niet het heilig land ontvloden.
Dat eens mijn voorgeslacht door God werd aangeboden?
Waar ik het licht ontving... waar ik, in stille rust,
(Wanneer de fakkel van hun leven was gebluscht)
Een' dierbren vader, en twee teerbeminde vrouwen,
Met sidderende hand, het graf moest aanvertrouwen.
Zie Abraham vergramt: daar ik, reeds hoog bejaard,
Met heel zijn nazaat vlucht uit oorden hem zoo waard.
ô Hemel, die me uw gunst zoo menigwerf deed blijken,
Kon ik de rustplaats, die zijn asch bewaard, ontwijken!
ô Bron van Siloé, ô wieg van Israël!
ô Plaats waar Jozef stierf, ontvang mijn laatst waarwel!
Ja, 'k voel de laatste stond zal rasch mijn loop bepalen;
En ver van Hebrons veld zal ik ten grave dalen.

NEPHTHALIA.

Mijn vader, doe, ei, doe die sombre wanhoop vliên.

BENJAMIN.

Die boorden, u zoo waard, zult gij eens wederzien.

JAKOB.

Zweert me, op mijn'laatsten wil, in't dierbaar graf dervaadren,
Als Jakob niet meer leeft, zijn beendren te vergaadren,
Naast Rachel, Abraham en Izak: dat ik zacht
Mag sluimren aan de borst der eeuwige oppermagt.

BENJAMIN.

O Ja, wij zweeren 't u, bij 't liefdriek Alvermogen!
 Maar waartoe stelt ge u toch den naren dood voor oogen,
 Op dezen schoonen dag, daar we ons hereenigd zien?
 Ja mooglijk zullen wij aan zoo veel leed ontvliên.
 Ach, de eedle sterfing tot Egiptens heil verkozen,
 Hij, de onderdrukten goed, en vreeslijk voor de boozen,
 Verwijdert door zijn magt voorzeker uwe druk;
 Van zijn grootmoedigheid verwacht ik ons geluk.
 Ik ken hem; d'ouderdom vereert en mint zijn harte;
 Door mij verwittigd van uw tranen, van uw smarte...

JAKOB.

Is hij grootmoedig?

BENJAMIN.

Ach, een engel van omhoog
 Stort minder weldaân op een volk dat dankbaar boog.
 Zijn stem kan 't zacht gevoel in 't woeste hart ontsteken:
 Het liefdriek medelij schijnt door zijn mond te spreken.
 Zijn taal wekt onverwacht de kalnte in ons gemoed...

JAKOB.

Zoo zou de zoon ook zijn, dien ik betreuren moet.
 Dit spelde Jozef, reeds in zijne kindsche jaren.
 O Gij, die weereeloos ten grave zijt gevaren,
 Mijn zoon, waard voorwerp van de smart die mij doorknaagt!
 Gij hadt ook zeker eens de tranen weggevaagt.
 Maar gij liet mij alleen, van aaklig zwart omgeven;
 Uw bloedig kleed is 't al wat me over is gebleven!

ISSACHAR.

Hoe! Jozef!... Dat altoos uwe aandacht bezig is
Met zijn' rampzaalgen dood en nagedachtenis!
Kan dan de teedre zorg van geen van uwe kindren
U troosten in uw' rouw, uw kwelling doen vermindren?
Heeft Jozef, wien het lot voor eenwig u ontzegt,
Op al de liefde, alleen, van onzen vader recht?

JAKOB.

Hoe! hoont de smart u die mijn hart van een kan rijten!
Mijn zoonen durft ge mij die zwakheid zelfs verwijten?
Benijdt ge, wreed aan mij het droef vermaak, ó smart!
Dat ik de zuchten uit van 't vaderlijke hart?
Ach! vijftien jaren lang, die mij tot rouw vermanen,
Verborg ik voor uw oog de helft van mijne tranen;
En daar me een zucht ontglipt, om 't wee dat ik verkrop,
Welt in uw hart, helaas! de wangunst wrokkende op.
Ik u niet minnen? ik! helaas! ondankbre zoonen,
Kan niet mijn droefheid zelfs mijn liefde voor u toonen?
Verwint een achterdocht, die te onrecht u bezielt.
Maar wat of Siméon zoo lang toch wederhield!
Zijn wanhoop zal vergeefs hem van mijn boezem scheiden;
Ik wil hem zien: gij zult mijn wankle schreên geleiden.

NEPTHALIA.

Men komt.

T W E E D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, AZAËL.

AZAËL.

ô Vreemden, die in 't hart de deernis wekt!
 Zoo lang aan 't strenge lot ten offer hebt gestrekt,
 Laat toch de zoete hoop op nieuw uw hart bewonen:
 Terstond zal Omasis zich aan uw oog vertoonen.

JAKOB.

Ach, Siméon komt niet! en 't strekt me een' fellen hoon
 Als ik mij zonder hem aan 't oog mijns redders toon.
 Durft hij mijn oog, na drie paar maanden afzijns schroomen?
 Daar mij de erkentnis aan den boord des Nijls deed komen,
 Toen ik geheel bedrukt mij aan het oord onttoog,
 Waar 't dak van Abraham, zoo lief aan 't Godlijk oog,
 Eens over mijne jeugd een zachte schaduw spreide;
 Zeide ik, terwijl ik mij van 't huislijk leger scheidde:
 „Siméon, Benjamin verlangen thans met smart
 „Me in 't vreemd gewest op nieuw te drukken aan het hart.”
 Ik kom, en Benjamin ontvangt mijn tedre klagten;
 Maar Siméon durft wreed mijn tranenvloed verachten.

BENJAMIN.

Straks ziet gij Omasis: zijn goedheid voert gewis
 Den zoon tot u terug die zoo verbijsiert is.
 Hij heeft tot uw geluk u zeker hier doen komen.
 Hij nadert zelf tot u.

D E R.

D E R D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, OMASIS, VOLK, WACHTEN.

Bij het inkomen van Omasis, werpen zich allen op de kniën. Jakob, door Benjamin ondersteunt, wil ook nederknielen; maar Omasis snelt naar hem toe, en richt hem op.

OMASIS, ter zijde.

o Pijnelijk betoomen!

Luid.

Eerwaardig grijsaard! gij aan mijne kniën!

JAKOB.

Mijnheer!

OMASIS.

Neen, Israël betoon' slechts God zoo groot eene eer.
Zijt gij het die ik zie!... Mij was, reeds lang te voren,
't Verhaal van uwe deugd zoo lieflijk aan te hooren.
Hoe wenschte ik u mijn hulde in dit paleis te biën!
Ik zegen de oppermagt, die me eindelijk u doet zien!
o Volken, die mij hoort, wier trouw dit rijk dit bloeijen,
Voel die verrukking ook die ge in mijn oog ziet gloeijen.
De sikkel van den dood ontwijkt ons allen nu:
De zoon van Abraham vertoont zich onder u...
Dat we onzen eerbied aan zijn reine deugd verklaren!

JA.

JAKOB.

'k Ben slechts een grijsaard: door de honger en de jaren
Verdrukt, zonk uitgeput mijn kwijnend leven neêr;
Ik zieltoogde: en uw zorg vernieuwde 't liefdrijk weêr.

OMASIS.

Ik redde uw dagen!... Ach, ik zegen mijn vermogen.
Maar Memphis moge aan u zijn dankbaarheid betoogen!
De hemel heeft om u zijn plagen afgeweerd.
De watren van den Nijl zijn in zijn schoot gekeert.

JAKOB.

Helaas! kan ik in mijn onlijdelijke elende
Een heil verbreiden dat ikzelf sints lang niet kende!
De rampspoed volgt mijn schreên.

OMASIS.

Het oosten heeft, verrukt,
Nochtans me uw heilrijk lot zoo streelende uitgedrukt;
Uw uitgebreidt geslacht, zijn deugd, zoo vrij van vlekken,
Mogt zelfs in dit gewest aan ons ten voorbeeld strekken.
Men heeft u, rustig in uw woning, afgemaald:
Den matten reiziger zoo gul bij u onthaald...
En, van de zegening des vredes overgoten,
Wierd gij geviert, bemindt door 't kroost uit u gesproten.

JAKOB.

Voorheen, 'k herinner 't mij, heeft mij ook de oppermagt,
Zoo 't hier op de aard bestaat, 't geluk eens toegedacht.
De hemel toont zich streng voor mijne grijze jaren;
Hij trekt zijn hand van mij, en niets kan Jakob sparen.

Ik ben, door d' ouderdom en door 't verdriet geprangt,
 Een droeve reiziger, die naar de rust verlangt.
 Het land der levenden is dor voor mijne dagen:
 Ik moet bij Abraham een stille rustplaats vragen;
 Hij wacht den grijsaard op.

OMASIS.

Spreek, wat ontbreekt nog meer
 Aan uwe rust? De gunst, de weldaân, zorg en eer,
 Hier door mijn hand verbreidt voor een' grootmoedig' ko-
 (ning...

JAKOB.

Ik zie u, 't is genoeg; ziedaar mijn dankbetooning:
 Vergeef, o dierbre prins! zoo Jakob in deez' stond,
 Getroffen door uw' blik, ligt de eerbied voor u schond!

OMASIS.

Vergeet mijn' rang, mijn magt: niets doe bij mij u schroomen:
 Verban de droefheid die uw ziel heeft ingenomen.
 Maar, grijsaard, zie ik al' uw zoonen hier vereend?

ISSACHAR.

o Smart!

NEPHTHALIA.

Ik beef.

JAKOB.

Helaas!

OMASIS.

Ge ontroert, gij zucht, gij weent.

JAKOB.

Toen de oppermagt zijn gunst mijn dagen wilde toonen,
 Zag

Zag Jakob zich vereerd door zes paar dierbre zoonen;
 En hoogstgelukkig, door des vaders wet geleidt,
 Had elk het zelfde recht op mijne tederheid.
 De schrikkelijkste dood heeft me één van hen doen derven;
 Mijn dierbre Jozef moest ver uit mijn oogen sterven.

OMASIS.

En gij betreurt hem nog?

JAKOB.

Elk uur; en waar ik ga
 Volgt mij het dierbaar beeld van dien geliefden na.
 Ach! hij was de eerste spruit die 't rein verbond bekroonde,
 Dat mijn standvastigheid, ná zeven jaar, beloonde:
 De telg van Laban, mijn geliefde Rachel, gaf
 Mij dien beminden zoon... zoo vroeg gedaalt in 't graf.

OMASIS.

Uw leed zal zijn verzacht.

JAKOB.

Uw stem, vol zagt vermogen,
 Mogt thans voor de eerste maal mijn bittere tranen droogen.
 Zoo nog uw vader 't licht ontwaart aan 's hemels trans,
 Hoe mbet hij bidden voor uw dagen zoo vol glans!
 Hoe sterk moet niet een zoon zijn liefde doen ontgloeijen,
 Die aller harten door erkentnis weet te boeijen!
 Is hij bij u?

OMASIS.

Ó Ja, die vader, mij zoo waard',
 Heeft de oppermagt voor mijn beminnend hart gespaard.
 Hij

Hij sleet, van mij beroofd, in diepe elend zijn dagen;
Thans is hij van de last des tegenspoeds ontslagen.
't Rampzaligst ongeluk had mij van hem gescheurd;
Hij heeft mijn afzijn lang en jammerlijk betreurd.
Gods engel, die hem mint, heeft in het eind mijn vader
Op zijnen weg geleid, opdat hij tot mij nader
Ik zag dien grijsaard weer... ik staarde 't wezen aan;
Meer treffend door al 't wee dat hij had doorgestaan.
'k Vergat al 't schriklijk wee. In teedre liefde aan 't branden,
Storte ik mijn tranen op zijn vaderlijke handen.

JAKOB.

Hoë! heeft hij u gezien? ... En overleeft hij toch
De omhelzing van zijn' zoon — uw wedervinding nog?
Ach ja, hem mogt de hoop de laatste kracht nog sparen...
Ik heb geen hoop!... mijn zoon stierf in den bloei der jaren...

OMASIS.

Helaas!

BENJAMIN.

Hij is ontroert.

JAKOB.

Uw, oog van tranen nat,
Staart op het mijn! Beklaagt gij 't wee dat mij omvat?

OMASIS, ondanks zichzelf vervoert.

Of ik 't beklag, mijn vader!

JAKOB.

Ach! herhaal dit weder.

Uw eedle deerenis ontroert mijn ziel zoo teder:

Ik

Ik waan dat mijn gevoel het lot bedrogen heeft;
En dat zoo zoet een' naam me een andere Jozef geeft.

OMASIS.

Almagtige!

JAKOB.

Uw onthaal mogt dus mijn hoop ontsteken,
Dat ik het waag van u een nieuwe gunst te smeeken.
Nog weigert Siméon te keeren aan mijn hart;
Gij slechts kunt bijstand bién in mijn onlijdbre smart.
En voedt hij een geheim, dat hij mij niet durft uiten,
Hij gun mij voor het minst hem in mijn arm te sluiten.

VIERDE TOONEEL.

AZAËL, OMASIS, JAKOB, KINDEREN
VAN JAKOB.

AZAËL.

Vertoon u, Omasis! Een trouweloze stoet
Streeft hier gewapent heen; en Ramnes, die verwoedt
U hoont, en scheldt en dreigt, waant reeds te zegevieren.
Zijn wrevel hoogmoed durft dien strafbren drom bestieren.
De snoode Siméon, door zijnen wrok geleidt...

OMASIS.

o Hemel!

JAKOB.

Siméon!... o Dag vol ijslijkheid!

Zie-

Ziedaar 't afgrijslijk doel van zijn geheime zorgen...
 Ziedaar de gruweldaad voor 's vaders oog verborgen.

OMASIS.

Een afgerechte list vervoerde hem gewis:

't Kan zijn dat Siméon slechts ongelukkig is.

JAKOB.

'k Besterf 't.

OMASIS.

ô Hemelmagt, waak voor zijn dierbre dagen!

ô Benjamin, mijn hart durft ze aan u op te dragen:

Verlaat hem niet. Welaan! gij volken volgt mijn spoor:

Dat alles hier op nieuw naar mijne wetten hoor.

Einde van het vierde bedrijf.

V I J F D E B E D R I J F.

E E R S T E T O O N E E L.

JAKOB, ISSACHAR, NEPHTHALIA.

JAKOB.

Hoe! roept gij mij op nieuw terug in 't smartlijk leven,
 O Wreedten! Siméon zal voor mijne oogen sneven.

ISSACHAR.

De God door ons vereert slaat op uw droefheid acht.

JAKOB.

O Abraham, beklaag uw schuldig nageslacht!

NEPHTHALIA.

De hoop blijft ons nog bij.

JAKOB.

Neen, alles is verloren.

Ik zie mijn grijze kruin de schande toebeschoren.

NEPHTHALIA

Aan 't hoofd van 't vloekgespan, oproerig aangesneld,
 Werd Ramnes door het volk in ketenen gekneld.

Hij, naar 't schavot gesleept, door wanhoop ingenomen,

Wist door zijn eigen dolk de schandstraf voor te komen.

Men zegt, dat Farao de schanddaad had vermoed;

En zelf het leven van zijn' gunstling heeft behoed.

De dood van Ramnes mogt veelligt zijn' toorn verwinnen.

JAKOB.

Helaas! geen ijde hoop begochelt meer mijn zinnen.
 Neen, neen wacht geen gena... Ik zie in Memphis wal
 Het graf reeds geopend, dat mijn kroost verzwelgen zal.
 Indien men straffen moet... Kom, dat de folteringen
 Mij 't ovrig bloed, door zoo veel smart verstijft, ontwringen.
 Men spaar' mijn' zoon! Den dood verwacht ik zonder schrik:
 En Jakobs hart blijft kalm tot aan zijn' jongsten snik:
 'k Zal Jozef wederzien.

ISSACHAR.

O Droefheid, boven maten!

JAKOB.

Blijf ik op aarde alleen? Heeft alles mij verlaten?
 Waar is mijn Benjamin?

NEPHTHALIA.

Mijn vader, hij ging heen,
 Om, knielende, Omasis te treffen door geweent.

ISSACHAR.

Mijn broeder tracht den prins in deerenis te ontfleken.

JAKOB.

Ach! de onschuld geeft hem nog het recht te mogen smeeken.
 Maar mooglijk ziet hij thans zich ook in boeijen staan.

T W E E D E T O O N E E L.

JAKOB, BENJAMIN, KINDEREN VAN

JAKOB.

BENJAMIN.

Mijn vader!

E 2

JA.

JAKOB.

Dierbaar kind, wat is ons toegestaan?

BENJAMIN.

Door droefheid voortgejaagd, onzeker van mijzelven,
 Dwaalde ik angstvallig in de trotsche hofgewelven;
 Nu echter door de stilte en naren rouw vervult.
 'k Word Omasis gewaar. Met brandend ongeduld
 Had mij de woeste wacht alreeds terug gedreven.
 Ik sidder... Maar de prins doet straks mijn hoop herleven.
 'k Val schreiend hem te voet, en smeek vergiffenis,
 Voor hem, die de oorzaak van ons droevig onheil is.
 Mijn vader, wie is toch die eedle sterfing?... 't Luste
 Hem mij zijn hand te biën, die ik eerbiedig kuschte;
 't Was of zijn tedre blik, met zagte minzaamheid,
 Mij in zijn armen riep, liefdadig uitgebreid. (nader,
 Op eens weérhiel hij zich, en sprak, meer streng: „Ga,
 „ ô Benjamin, op nieuw uw' diep bedroefden vader.
 „ Men moet hem bijstand in zijn nare wanhoop biën;
 „ Ga heen: hij zal mijzelf wel spoedig bij hem zien.”
 Ik kom, en tracht, door u, de waarheid rein te ontdekken,
 Uw doodelijke smart, kan 't zijn, ten troost te strekken.

ISSACHAR.

Dat alle hoop ons vleij.

JAKOB.

Hoe, Benjamin, mijn zoon,
 Hij heeft mij dan beklaagd, en u de hand geboôn?

BENJAMIN.

't Grootmoedig weldoen strekt zijn hart ten welbehagen.

JA

JAKOB.

Ach, kan ik zonder schrik zijn aangezicht verdragen!

Zijn wacht komt... Hemel!

D E R D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, OMASIS, WACHTEN.

OMASIS.

Hoe, wilt gij mijn oog ontvliên?

Gij wendt uw blikken af, gij fiddert me aan te zien!

JAKOB.

Zoo, trots de deugden, die hem fel beschamen moeten,
De onwaardige...

OMASIS.

Zoud gij voor zijne misdaad boeten?

JAKOB.

Kan ik nog eens hem zien? nog eens hem hooren... 'k bloos,
Hij was me eens lief de onwaarde... en blijft mijn zoon altoos.

OMASIS.

Wel nu, gij zult hem zien. Haalt Siméon, mijn wachten.

BENJAMIN.

o Goedertierenheid, die alles kan verzachten!

JAKOB.

Met weêrzin heeft mijn smart u om die gunst gesmeekt.

OMASIS.

Rechtvaardigde hij zich voor 't minst, als hij u spreekt!

Ik zelf beminde hem, en mag met recht vertrouwen,

Zoo hij mijn weldaën in 't geheugen had gehouën:
 Dat hij uw edel bloed ook nimmer had bevelekt;
 Nóg 't eerloos vloekgespan ten werktuig had verstrekt.
 De schandstraf volgde kort hun wrevle wederstreving:
 Uw zoon alleen wacht nog kastijding of vergeving.
 'k Zal lezen in zijn hart; en, daar ik 't nauw beschouw,
 Ontdek ik ligt daarin den haat of 't naberouw.

JAKOB.

Ach, hoe ik meer u hoor, hoe meer ik dien verrader...

OMASIS.

Stel uw vervoering perk, bedaar; uw zoon treedt nader.

VIERDE TOONEEL.

DE VORIGEN, SIMÉON.

JAKOB, *Siméon geketent ziende.*

Wat doods, wataakligbleek heeft zijn gelaat misvormt.

BENJAMIN.

Zie hoe hij door den drang der wroeging wordt bestormt?

JAKOB.

Vergat ge in razernij... in uw moorddadig woeden,
 Elendige, dat u een vader kon behoeden?

SIMÉON.

Mijn feit verbiedt dat ik u met dien naam vereer'
 En Jakob leeft voortaan voor Siméon niet meer.
 Dit strekt mijn euveldaan een waardige beloning.

OMASIS.

Kon mijn herinnering, nog recht op dankbetooning?

SIMÉON.

Men voere mij ter dood.

JAKOB.

Wat zegt gij! hoor ik 't wel?

Hoe werpt ge, ontvliedende aan het oog van Israël,
 Daar! ik u mijn tederheid en zorgen kwam verklaren,
 Een' onuitwischbaren hoon op mijne grijze haren?
 Gij toefde alleen op mij, op dat gij in dit oord
 Uzelv' bezoedlen mogt met zulk een gruwelmoord?
 'k Moest uit het dierbaar land van mijne vaders trekken,
 Om hier getuigen van uw diepe schand te strekken?
 Elendige! spreek op! wat gruwbre razernij?...

SIMÉON

Niets keert de slagen van een' wrekend' god van mij:
 Zijn schrikkelijke vloek, die zich te lang liet boeijen,
 Moet op mijn schuldig hoofd het blikzenvuur ontgloeijen.
 Mijn wroeging mijn geweën... niets heeft zijn' toorn gestild.
 'k Had ligt het edel bloed eens sterfelings gespilt,
 Dien ik niet noemen durf... Dank, hemel, hij mag leven!
 En ik, ik ga ter dood. Maar, eer dat ik zal sneven,
 Scheure ik den sluier eerst, die nog uw oog bedekt;
 En melde u 't schrikgeheim, dat mij ten foltring strekt.
 Ken al de gruwlen die op mijn geweten branden.

JAKOB, *ter zijde.*

Wat zal hij zeggen? Ach!

SIMÉON.

Ik had meer offerhanden.

JAKOB.

Gij doet mij fiddren, ach!... wat schrikbaar oog:

BENJAMIN.

o Smart!

ISSACHAR.

Drukt gij verwoedt de dolk nog dieper in zijn hart!

Uit deernis met uzelv'! hij is genoeg beklaglijk.

SIMÉON.

'k Wil spreken.

NEPHTHALIA.

Wreedel

SIMÉON.

Mijn geheim is me onverdraaglijk.

Die zoon, wiens droevig lot door u bejammert wierd.

Uw Jozef...

OMASIS, *hem invallende.*

'k Hoorde dat het gruwzaam roofgediert...

SIMÉON.

Neen, 't is hun woede niet waardoor hij werd verslonden:

Zijne onschuld, zijne jeugd had hen gedwee gevonden.

Het monster dat zich heeft verzadigt met zijn' schrik...

Met zijn geschrei gedrenkt; dat monsterdier ben ik!

JAKOB.

Gevloekte!

SIMÉON.

Ik, ik alleen, die niets dan wangunst voedde,

Ontstak dien helschen gloed, die schrikkelijke woede!

Gij mindet hem alleen, van Jozef slechts voldaan,

Zagt

Zaagt ge, onder al uw kroost, alleen hem gunstig aan.
 Hij kwam: ik greep hem aan: door wanhoop aangedreven,
 Had ik het vlijmend staal reeds woedende opgeheven,
 Mijn wreede vuist werd door Nepthalia gekoord;
 Maar wel den slag; doch niet mijn woede is afgewoord.
 Uw zoon, door mij verkocht, werd onder 't juk gebogen,
 Tot slavernij verneert; met ketenen omtoogen.
 Hij ging: ik slagte een' bok, in mijnen overmoed;
 En doopte Jozefs kleed in 't verschgeplengde bloed:
 Dees hand vertoonde 't u.

ISSACHAR.

O Hemel! wees genadig!

SIMÉON.

Straf mij!

ISSACHAR.

Sla toe: sla toe: wij allen zijn misdadig!

Wij allen pleegden 't feit; Nepthalia alleen
 Vreesde en zijn' vader en de hemelmagt meteen.

OMASIS.

En gij, gij deedt, verslokt, door zwarte kunstnarijen,
 Geduurend vijftien jaar, dien achtbren grijsaard schreijen!
 Wat deed u woeden op een' broeder, op een kind,
 Die nooit iets had misdaan, dan u te teér bemind?

JAKOB.

Hoe! daar zijn droeve jeugd, in slavernij, verschoven,
 Gedrukt werd door den rouw en schande daar en boven,
 Schaarde ik zijn beulen om mij heen!.. goot keer op keer,
 Op hun misdadig hoofd mijn zegeningen neer.

o Welbeminde zoon! der vaders voorspoed dervend,
Daalik, als gij, in 't graf, aan vreemde boorden zwervend.

OMASIS.

De Onëindige heeft ligt gezorgd voor zijnen staat.

Ach, wanhoop niet aan dien onwrikbren toeverlaat!

Ondanks het gruwzaam lot, dat zoo veel smart kon baren,

Mag ligt nog 't oog uws zoons op 't lieflijk daglicht staren.

JAKOB.

Wat zegt gij?... Neen, o neen! rondzwervende en geboeit,

Zonk hij gewis in 't graf; door pijniging vermoeit.

OMASIS.

De hemel dekt voor ons het geen hij vindt geraden.

JAKOB.

Hij had een vaders hart, met zoo veel wee beladen,

Voorzeker ook vertroost.

OMASIS.

Zoo, door zijn gunst behoed,

Die zoon nog leefde; en u eerbiedig viel te voet...

JAKOB.

Zou 't mogelijk kunnen zijn? o Hemel, die wij vreezen,

Geef, geef mijn zoon mij weér!

OMASIS.

Acht! hij is nog in wezen!

SIMÉON.

o Hemel!

OMASIS.

Ja, die zoon, zoo lang uw hart ontscheurd,

Is hier, in hoogen rang, ten top van staat gebeurt.

JA-

JAKOB.

Vervolg!

OMASIS.

Hij spreekt met u, hij ziet zijn vader, zijn behoeder;
Ja, ik ben Jozef.

ALLEN.

Jozef! gij!!!

JOZEF.

O Ja, uw broeder!

Dien gij weleer verkocht door fellen wrok verblindt,
Om wiens verlies gij weent; en dien gij wedervindt.

JAKOB.

Gij zoud het wezen! Ach, ik zal van blijdschap sterven.

JOZEF.

Ach, welk een somber bleek zie ik zijn aanzicht verwen,

SIMÉON.

O Broeder, zien we u weér!... En ik, ik ben 't gedrocht
Dat hem vermoorden zou, na dat ik hem verkocht.

JOZEF, tegen Jakob.

Zie, zie uw Jozef!

JAKOB.

O Rechtvaardig Alvermogen!

Wordt, wordt het vaderhart niet door de vreugd bedrogen?

Gij, dien ik zoo betreurde, en zoo bemin... kan 't zijn!

Voel ik uw teder hart weér kloppen tegen 't mijn?

Dat ik verzekert zij... dat mijne handen bevend...

Ja, 't is die zagte trek... dat lieflijk oog, zoo levend.

Gij zijt mijn Jozef: God van goedheid, geef, ei geef

Dat

Dat ik, als laatste gunst, die blijdschap overleef.

Dus door 't vloekwaard bestaan dier monsters wreed be-

JOZEF.

(drogen.

Een dag zoo schoon, zij met geen wolk van wraak ontogen,

Gij zoon van Abraham, mijn vader, ach vergeet,

Op 's hemels voorbeeld, ook langmoedig al uw leed!

In naam uws ongluks, werp ik mij aan uwe voeten;

Laat die rampzaligen bij u genade ontmoeten!

JAKOB.

Gij wilt...

JOZEF.

Dat hen 't berouw niet vruchteloos verteer'.

JAKOB.

'k Ben vader, Jozef.

BENJAMIN.

En gij schreit voortaan niet meer?

JOZEF.

Hij blinkt die schoone dag verrezen op mijn schreijen.

Mijn broedren, laat hij uwe als mijne ziel verbleijen.

Gij Siméon vooral, gij leedt de zwaarste straf;

Kom aan mijn hart!

SIMÉON.

Ik!

JOZEF.

Denk dat Jozef 't all' vergaf.

Mijn lieve Benjamin, uw stem zoo zacht, zoo teder,

Roept ligt de kalmte in 't hart van een' rampzaalgen weder:

Verwerf mij zijne liefde.

BEN.

BENJAMIN.

Als 't al vergeten is,
Mijn broeder; buk dan 't hoofd niet meer in droefenis;
Zie Jozef aan... Zijn liefde is met uw lot bewogen.

SIMÉON.

ô Deugd, 'k hervind mijzelv' door uw gewijdt vermogen.
Is 't mogelijk dat ik nog 't geluk hervinden kon!
De hemel keert zijn' toorn in 't eind van Siméon;
Ja, ik verwerf genade in 't oog van d'Albehoeder.
Al te edelmoedig prins!

JOZEF.

Ach, noem mij toch uw broeder!

SIMÉON, tegen Jakob.

En gij, wiens leven ik verbitterde, door smart;
Wien ik altijd ontvluchte; en altoos minde in 't hart;
Mijn vader, welk een oog houdt ge op den zoon geslagen;
Die, door den rouw verscheurt, uw liefde weêr durft vragen.
Moet een misdadig zoon uw' straffen blik ontgaan?

JAKOB.

Ach, keer aan 't vaderhart, en voel 't van blijdschap slaan!
'k Beklaag de wroeging die uw bange ziel doet beven;
ô Ja, voor Jozefs oog wil Israël vergeven.

JOZEF.

Komt, danken we in de vreugd den bronnêr van al 't goed;
Hem, wiens onzichtbre hand de onnozelheid behoedt.

Op een' ingegeven toon.

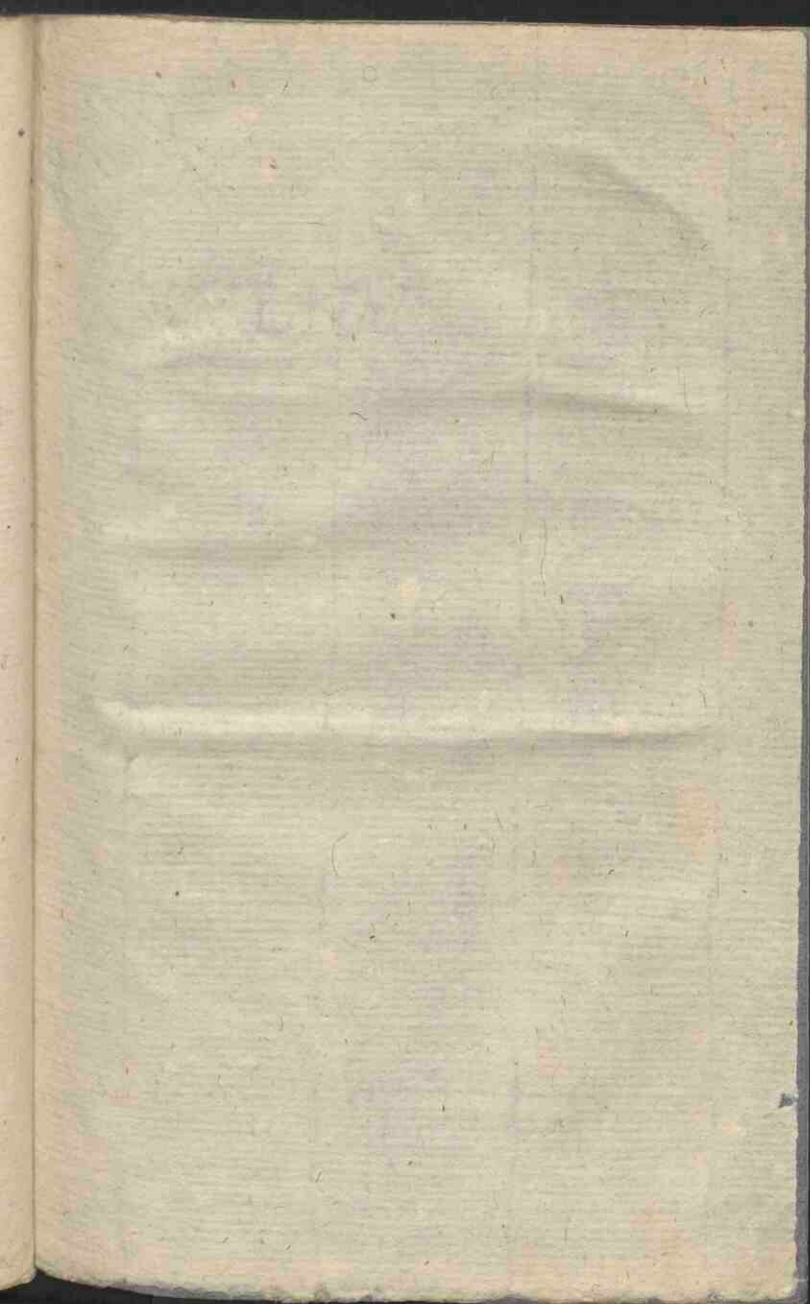
Hoor Israël! uw stam buigt nooit voor stormen neder;
Maar overschaduwd de aarde eens als een trotsche ceder.

Dan

Uw laatste telgen, meerder talrijk, duizendvoud',
Dan 't talloos zand der zee, dan blaadren van het woud;
Dan al de starren die het firmament verlichten:
Doen ver' van den Jordaan de volken voor hen zwichten.
God zeide 't... en die God die mij zijn' wil ontdekt,
Die God, die uw geslacht ten toeverlaat verstrekt,
Zal met zijn donder hun geduchte magt bezielen;
De koningen der aard voor hen doen nederknielen.

Maar door mijne Alma's wordt in haar eenzaamheid
Den jammerlijken dood haars broeders teer-beschreit.
Komt stillen wij haar smart. De liefelijke dreven,
Het vruchtbaar Goshen heeft u Farao gegeven,
Dit tweede Kanaän, van eeuw tot eeuw vermaard,
Blijve en door Jakob en door zijn geslacht bewaard.

Einde van het vijfde en laatste bedrijf.

ANTONA MITTELMEIJER
Handel in Oude Boeken en Prenten
Kerkstraat 51, b. d. Leidschestraat
Advertentie-Bureau

